1993 V. évfolyam

NOVEMBER – DECEMBER 6. szám

MARANA THA

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

KONGRESSZUSI NAP

AZ EGYHÁZ TANÍTÁSÁBÓL

AZOK TÖKÉLETLENSÉGE, AKIK A MAGUK HASZNÁRA, ÖRÖMÉRE ÉS VIGASZTALÁSÁRA SZOLGÁLJÁK ISTENT

Vannak szolgáim között néhányan, akik hűségesen szolgálnak engem, azaz a büntetéstől való szolgai félelem nélkül, szeretettel. Szeretetük azonban, amellyel nekem szolgálnak tökéletlen: vagy a haszon miatt, amit e szolgálatuk által keresnek, vagy az öröm, illetve a tetszés miatt, amit bennem találnak. Tudod, mikor mutatkozik meg szeretetük tökéletlensége? Akkor, amikor elveszítik a vigasztalást, amit bennem találtak.

A felebarátot is ugyanezzel a tökéletlen szeretettel szeretik. Ez a szeretet azonban nem elegendő és nem is tartós, hanem megfogyatkozhat, néha annyira, hogy egészen megszűnik. Megfogyatkozik irányomban, amikor néha megvonom a lélektől a vigasztalásokat és csatákat meg zaklatásokat bocsátok rá, hogy gyakoroltassam az erényben és kiemeljem a tökéletlenség állapotából. Mindezt azért teszem, hogy eljussanak a tökéletes önismeretre és megismerjék, hogy nem önmaguktól való sem a létük, sem a kegyelem, s így a harc idején hozzám meneküljenek - akit jótevőjükként kerestek és ismertek meg - és igaz alázattal egyedül csak engem keressenek. Ezért adom és ezért veszem el a vigasztalást, de nem a kegyelmet.

Mondtam, hogy lelassulnak az úton, mert a lélek türelmetlenségével hátra fordulnak. Néha elhagyják a sokféle gyakorlataikat, gyakran még az erény színezete alatt is, s amikor úgy érzik, megfosztották őket a vigasztalástól, ezt mondják magukban: „Ez a gyakorlat nekünk nem ér semmit!" Aki így tesz, nem tökéletes, és még nem távolította el egészen az önszeretet hályogát a szentséges hit pupillájáról. Mert ha valóban eltávolította volna, meglátná, hogy minden tőlem ered, hogy egy falevél sem hull le a fáról gondviselésem nélkül, s hogy mindazt, amit adok vagy megengedek, az emberek megszenteléséért teszem, hogy javukra szolgáljon és elérjék céljukat, amiért megteremtettem őket.

Látniuk kell és meg kell ismerniük az én egyszülött Fiam Vérében - amely Vérben megmostam őket gonoszságaiktól -, hogy csak a javukat akarom. A Vérben ismerhetik meg ezt az igazságot: azért, hogy örök életet adjak nekik, a saját képemre és hasonlatosságomra teremtettem az embert, és Fiam Vérében másodszor is megteremtettem, amikor fiaimmá fogadtam őket.

Mivel azonban tökéletlenek, a saját hasznukért szolgálnak engem és lanyhák a felebarát szeretetében. Az előbbiek a félelemtől csüggednek el, hogy nem tudják elviselni a szenvedést, a második csoportba tartozók pedig azért lassulnak le, mert felhagynak a felebarát javát szolgáló cselekedetekkel, s visszahúzódnak szeretetétől, ha azt látják, hogy a saját hasznuk elmarad, vagy nincs meg az a vigasztalásuk, amit addig megtaláltak. Ez azért történik, mert szeretetük nem volt egyszerű szeretet, hanem a többieket is ugyanazzal a tökéletlenséggel szeretik, mint engem, azaz csak a saját hasznukért.

Ha nem ismerik be ezt a tökéletlenségüket és nem vágyakoznak a tökéletességre, lehetetlen, hogy hátra ne fordítsák a fejüket. Ahhoz, hogy valaki akarja az örök életet, arra van szüksége, hogy mértéktelenül szeressen. Nem elegendő a büntetés miatti félelemből futni a bűntől, sem a saját hasznukra tekintve átölelni az erényt: ez nem elég ahhoz, hogy örök életet adjon. Hanem azért kell kiemelkedni a bűnből, mert Én a bűnt utálom; és az irántam való szeretetből kell szeretni az erényt.

Igaz, hogy ez az első mód, amellyel általában hívok minden embert a megtérésre, mivel a lélek először tökéletlen és csak később lesz tökéletes. A léleknek azonban a tökéletlenségből a tökéletesség felé kell haladnia: vagy ebben az életben, azáltal, hogy az erényben él és egyszerű szívvel, minden korlát nélkül, nagylelkűen szeret engem; vagy a halálban, azáltal, hogy fölismeri a saját tökéletlenségét és elhatározza, hogy amennyiben még idő adatik számára, minden önmagára való tekintet nélkül fog nekem szolgálni.

Ilyen tökéletlen volt az a szeretet, amellyel Szent Péter szerette az édes és jó Jézust, az én egyszülött Fiamat, mert nagyon édesen érezte a Fiammal való együttlét édességét. Amikor azonban eljött a szorongatás ideje, meghátrált és annyira hálátlan lett, hogy nem csupán semmiféle szenvedést nem viselt el érte, hanem elbukott az első félelemben, azaz a büntetéstől való félelemben, és megtagadta Őt, mondván, hogy sohasem ismerte.

Az a lélek, aki csak szolgai félelemmel és béres-szeretettel lépett föl erre a lépcsőre, sok bajba kerül. Ki kell lépnie az embernek ebből az állapotból és fiammá kell válnia azáltal, hogy minden önmagára való tekintet nélkül szolgál nekem. Mindazonáltal én, aki minden fáradságot viszonzok, kinek-kinek a saját állapota és tettei szerint fizetek vissza. S ha ők nem hagyják abba a szent imádság és a többi jótett gyakorlatát, hanem erényüket növelve kitartással haladnak előre, el fognak jutni a fiúi szeretet tökéletességére. Én pedig fiaimként fogom szeretni őket, mert mindig ugyanazzal a szeretettel válaszolok, amellyel engem szeretnek.

Ha úgy szeretsz engem, ahogyan a szolga szereti urát, Én mint úr megadom neked érdemed szerint, ami jár, de nem nyilatkoztatom ki előtted magamat, mert a titkos dolgokat egyedül a barát ismeri, aki egy valóság a barátjával.

Igaz azonban, hogy a szolga növekedhet az erényben és a szeretetben, amellyel urát szereti, egészen addig, hogy a legdrágább barát lesz; ez megtörtént néhány lélekkel. Amíg béres-szeretetben élnek, nem nyilvánítom ki nekik magam; amikor azonban a tökéletlenségük feletti fájdalomtól és az erény szerelmétől késztetve gyűlölettel kiirtják az önszeretet gyökerét, s felülnek a lelkiismeret bírói székébe, hogy ítéletet tartsanak és nem engedik szabadjára szívükben a szolgai félelem és a béres-szeretet indulatait, hanem a szentséges hit világosságával megfékezik azokat, akkor annyira kedvesek lesznek előttem, hogy elérkeznek a baráti szeretetre.

És akkor megmutatkozom nekik, amint Igazságom mondta: *„Aki szeret engem, egy valóság lesz velem és én övele; neki kinyilatkoztatom magam, és együtt fogunk lakni."* Két kedves barát állapota ez: két test, de a szeretet érzülete által egy lélek, mert a szeretet átformálja a szerető lelket a szeretett valóságban. Ha pedig csak egy lelkük van, akkor a barát előtt semmi sem lehet titokban. Ezért mondta az én Igazságom: *„Eljövök majd és együtt fogunk lakni."*

Szienai Szent Katalin: Dialógus
(60. fejezet, 107-108 old.)

HA KITARTOTOK TANÍTÁSOMBAN...

— Mit jelent Jézus Krisztus tanítványának lenni? —

Egy hete jöttem haza Assisiből, a katolikus karizmatikus megújulás vezetőinek első nemzetközi lelkigyakorlatáról, amelynek 1500 résztvevője volt a világ minden tájáról, köztük vagy százhúsz pap és hat püspök. A lelkigyakorlat vezetője, Raniero Cantalamessa kapucinus atya, a pápai ház szónoka, azzal kezdte az első elmélkedést, hogy a teremtés hajnalához hasonlóan fölöttünk is a Teremtő Lélek lebeg, aki a káoszból kozmoszt formál. Fújt a szél a hegytetőn, a Rocca Maggiorénál, ahol az Egység Sátra, a lelkigyakorlat színhelye állt; és fújt a sátorban a Teremtő Lélek szele. Láttam kezek erdejét emelkedni az Oltáriszentség felé, lelkes imádásban; láttam testvéri kezeket kinyúlni egymás felé önfeledt örömben; láttam könnyeket csorogni az arcokon a Teremtő Lélek érintése alatt. Hallottam jelekről és csodákról Venezuelában és Nigériában, láttam gyógyulásokat Tardif atya miséjén, és átéltem a Lélek újjáteremtő munkáját saját szívemben. Az eukharisztikus jelenlét csöndjéből és a gyermeki ujjongás táncából azzal az elhatározással jöttem haza, hogy közvetítője akarok lenni a Lélek újjáteremtő erejének hazámban, a magyar katolikusok között.

A magyar katolicizmusnak ezeréves gyökerei vannak, amelyeket nem tudott kiirtani a négy évtizedes ateista diktatúra. Jó ezeket a gyökereket újból körülásni. Kísértés azonban, hogy a múltat kizárólagos mércének tekintsük. Egy élő fán rügyeknek, friss hajtásoknak is kell lenniük! II. János Pál pápának 1991. augusztus 20-án Budapesten a magyar Katolikus Püspöki Karhoz intézett beszédéből idézem: *„Az Egyház a történelemben... a keresztény élet mindig újabb formái felé halad, melyeket Krisztustól kapott küldetésénél fogva összhangba kell hoznia az új formák felé haladó társadalom körülményeivel. Az egész Egyházról el lehet mondani azt, amit Szent Pál önmagáról mondott: 'Elfelejtem azt, ami mögöttem van, és nekilendülök annak, ami előttem van' (Fil 3,13)"* (7. pont). A Teremtő Lélek mindig új életet hoz. Az Egyház így imádkozik: *„Emitte Spiritum tuum et creabuntur - et renovabis faciem terrae"* (*„Áraszd ki Lelkedet és minden életre kel - és megújítod a föld színét"*). Hadd idézzem Isten szavát Izajás próféta könyvéből:

Most már ne arra gondoljatok, ami régen történt,
és ne a múlt dolgokra figyeljetek.
Nézzétek: én valami újat viszek végbe,
már éppen készülőben van; nem látjátok?
Valóban, utat csinálok a pusztában,
és ösvényt a járatlan földön.
Dicsőíteni fog a mező minden vadja,
a sakálok és a struccok,
mert vizet fakasztok a pusztában,
és folyókat a sivatag földön,
hogy inni adjanak népemnek, választottaimnak.
A nép, amelyet magamnak alkottam,
hirdetni fogja dicsőségemet.
(Iz 43,18-21)

Halljad, kietlen puszta! Halld, magyar ugar! Halld, lelki sivatag! Isten új dolgot visz végbe! Víz fakad a pusztában, folyók futnak a sivatagban, és a Teremtő Lélek ott lebeg a vizek fölött! És ennek az új fakadásnak része - eredeti, hiteles és termékeny része - a magyar katolikus karizmatikus megújulás. Tiszteli gyökereit, vállalja katolikus örökségét, elfogadja az Egyház Jézus Krisztustól származó hierarchikus struktúráját, a papok, a püspökök és a pápa Istentől kapott tekintélyét; és így hoz új rügyet, új virágot, új tavaszt és új termést. Izajás 32,15-ben olvassuk:

És **újra** *kiáradt ránk a Lélek a magasból.*
Akkor a sivatag gyümölcstermő kert lesz,
a kert meg olyan, mint az erdő.

És most - halld, magyar katolikus karizmatikus megújulás! A Lélek kiáradása kötelez. A Lélekben való megújulás kötelez. A Lélek keresztsége kötelez. *„A sivatag gyümölcstermő kert lesz, a kert meg olyan, mint az erdő"* - de csak azok révén, akiknek élete gyümölcstermő élet. Jézus figyelmeztet, hogy az Atya lemetszi róla a szőlővesszőket, amelyek nem hoznak gyümölcsöt (Jn 15,2). *„Aki bennem marad, s én benne, az bő termést hoz...* **Ha teljesítitek parancsaimat,** *megmaradtok szeretetemben"* (Jn 15,5.10). Sajnos, fönnáll a másik lehetőség is. Vannak, akik *„amikor hallják a tanítást, szívesen hajlanak rá, de nem ver bennük gyökeret... Hamarosan megbotránkoznak"* (Mk 4,16-17). Egynéhány szép tanúságtétel szerzője, aki nagy erővel tapasztalta a megváltást és a Szentlélek kiáradását, bizony már visszatért a széles ösvényre, amely a pusztulásba vezet. *„Miért mondjátok nekem: Uram, Uram - kérdezi Jézus,* **ha nem teszitek meg, amit mondok?"** (Lk 6,46). Nem elég egyszer megújulni a Szentlélekben! Szent Pálnál ezt olvassuk: *„Vessétek le a régi embert szokásaival együtt, és öltsétek föl az újat, aki* **állandóan megújul** *Teremtőjének képmására a teljes megismerésig"* (Kol 3,9-10). Aki egyszer megújult Jézus Krisztus megváltó vérében és a Szentlélek újjáteremtő erejében, ezzel kötelezte magát, hogy **állandóan megújul a teljes megismerésig.** *„Mindnyájan, akik födetlen arccal tükrözzük vissza az Úr dicsőségét, a dicsőségben* **fokról fokra hozzá hasonlóvá változunk át,** *az úr Lelke által"* (2Kor 3,18). Aki nem akar állandóan megújulni, aki nem akar fokról fokra hasonulni az Úrhoz, az elveszíti őt. *„Ki-*

vetik, mint a szőlővesszőt, és elszárad. Összeszedik, tűzre vetik és elég" (Jn 15,6). *„Nem jut be mindenki a mennyek országába, aki mondja nekem: Uram, Uram. Csak az, aki* **teljesíti mennyei Atyám akaratát**. *Sokan mondják majd nekem azon a napon: Uram, Uram, hát nem a te nevedben jövendöltünk? Nem a te nevedben űztünk ördögöt? Nem a te nevedben tettünk annyi csodát? Akkor kijelentem nekik: Sose ismertelek benneteket. Távozzatok színem elől, ti gonosztevők!"* (Mt 7,21-23).

Halld, magyar katolikus karizmatikus megújulás! Mi, kilencven ország delegátusai a szélrózsa minden irányából, bűnbánatot tartottunk Assisiben. Patti Gallagher - aki mint egyetemi hallgató jelen volt a Duquesne Weekenden, a katolikus karizmatikus megújulás születésnapján 1967 február 18-án, s aki nagy hatással beszélt akkori élményéről az Egység Sátrában - azt mondta nekünk, hogy akkor remélhetjük a Szentlélek mindig új kiáradását, ha mindig mélyebbre hatolunk a bűnbánatban. Cantalamessa atya tanítása szerint mihelyt magunkra vesszük Isten ítéletét, mihelyt belevetjük magunkat ítéletének feneketlen szakadékába, Isten irgalmával találkozunk, irgalmának szerető ölelése fog fel minket. Bűnbánatot tartottunk hűtlenségeinkért, engedetlenségeinkért, megalkuvásainkért, egymás megbántásáért, az egyházi vezetők kritizálásáért, az egységen ejtett sebekért. Láttam világszerte ismert nevű amerikai karizmatikus vezetőket egymást átkarolva imádkozni, hogy Isten gyógyítsa be az egymáson ejtett sebeket; láttam hullani a bűnbánat könnyeit, és éreztem a Lélek gyógyító munkáját. Halld, magyar katolikus karizmatikus megújulás! Egy bűnbánó bűnös áll most előtted, tanúskodva arról, hogy *„Isten a kevélyeknek ellenáll, az alázatosaknak azonban kegyelmet ad"* (Jak 4,6). „Nem kevesebbet kérünk, mint egy új pünkösdöt" - mondták Assisiben, és nem kevesebbet tapasztaltunk, mint egy új pünkösdöt. A bűnbánat volt hozzá az ajtónyitás. A bűnbánat hozza összhangba emberi lényünket Isten akaratával.

Arra kértek, beszéljek arról, mit jelent Jézus Krisztus tanítványának lenni. Ha valaki a „tanítvány" szó újszövetségi használatát elemzi, három alapjelentést talál. **Először:** „Jézus tanítványai" az apostolok. Például Mt 11,1-ben: *„Jézus befejezte a* **tizenkét tanítvány** *oktatását."* **Másodszor:** „Jézus tanítványai" azok, akik vele járnak, hogy lábainál ülve tanuljanak, mint a zsidó rabbik tanítványai. Például Jn 6,66-67-ben: *„***Tanítványai** *közül sokan visszahúzódtak, s többé nem jártak vele. Jézus azért a* **tizenkettőhöz** *fordult: "Ti is el akartok menni?"* **Harmadszor:** Jézus „tanítványa" mindaz, aki tanítását megtartja. *„Ha kitartotok tanításomban,* **valóban tanítványaim lesztek**" (Jn 8,31). Ez a tanítványság legáltalánosabb, mindnyájunkra vonatkozó értelme. Ha valóban Jézus tanítványai akarunk lenni, azt kell meghallanunk, amit a Boldogságos Szűz mond Jézusról: *„Tegyetek meg mindent, amit csak mond!"* (Jn 2,5).

„Ha kitartotok tanításomban, valóban tanítványaim lesztek..." A megtérés csak kezdet. A Szentlélek megtapasztalása - bármilyen nagy erővel történik - csak kezdet. Amikor a megfeszített és föltámadt Jézus ereje elkezdi átalakítani életünket, egész „a teljes megismerésig" tartó „állandó megújulás" kezdődik, amelynek tizenkét alapköve van, mint (a Jelenések szövegét most alkalmazott értelemben használva) a mennyei Jeruzsálemnek. *„Az első alapkő jáspis, a második zafír, a harmadik kalcedon, a negyedik smaragd, az ötödik szárdonix, a hatodik kárneol, a hetedik krizolit, a nyolcadik berill, a kilencedik topáz, a tizedik krizopráz, a tizenegyedik jácint, a tizenkettedik ametiszt"* (Jel 21,19-20). Ez a tizenkét alapkő tizenkétszeres átalakulás, tizenkétszeres megújulás, amelyet vállalnunk kell - olyankor is, amikor nehéz és fájdalmas. El kell szakadnunk régi önmagunktól. *„Aki követni akar, tagadja meg magát"* (Lk 9,23). *„Aki nem veszi fel keresztjét és nem követ, nem lehet a tanítványom"* (Lk 14,27). *„Aki közületek nem mond le mindenéről, amije csak van, nem lehet a tanítványom"* (Lk 14,33). Meghalunk és új életre támadunk ebben a tizenkét alapkövön nyugvó átalakulásban, megújulásban.

Az első alapkő jáspis. Ez: gondolkodásunk megújulása. Saját ítéletünk helyett Isten szava lesz életünk mértéke. *„Az igaz a hitből él"* (Róm 1,17). Hinni azt jelenti, hogy kiszolgáltatjuk magunkat Isten szavának. Az isteni szót pedig a Szentírás és a Szenthagyomány őrzi számunkra, az egyházi tanítóhivatal (vagyis: a pápa és a vele egységben lévő püspökök) értelmezésében. Amikor hiszünk, nem magunk alkotjuk az igazságot, hanem alávetjük magunkat a személyes Igazságnak, aki Egyházában szól hozzánk. Föladva egyéni vélekedésünket, önkényes bibliaértelmezésünket, meghódolunk a kívülről jövő és engedelmességet követelő Szó előtt. Assisi lelkigyakorlatunkon Fio Mascarenhas indiai jezsuita atya révén prófétai üzenetet kaptunk (emlékezetből, tartalmilag idézem): *„Ne fogjátok vissza katolikus voltotokat, hogy karizmatikusabbak legyetek, és ne fogjátok vissza karizmatikus voltotokat, hogy katolikusabbak legyetek. Azt akarom, hogy egészen katolikusok és egészen karizmatikusok legyetek."* A prófécia elhangzása közben éreztem szívemben a Szentlélek szelíd világosságát. Igen, ez a kettő szorosan összetartozik; Isten mindkettőt erősíteni akarja.

A második: zafír. Megújulásunk második alapköve: szabadságunk megújulása. A szabadság nem indifferencia, mintha mindegy volna, mit teszünk, hanem lehetőség a cél megvalósítására. A hitben új célt kapunk: a mennyei dicsőséget. Akaratunk ezzel fölszabadul, hogy elhatározásait az örök életre való törekvés irányítsa. *„Futok a kitűzött cél felé, az égi hivatás jutalmáért, amelyre Isten meghívott Krisztusban"* (Fil 3,14). Ez a keresztény remény, amelyre oly nagyon szüksége van depresszióra hajlamos nemzetünknek.

A harmadik: kalcedon. A harmadik alapkő: szívünk megújulása. *„Új szívet adok nektek... Kiveszem testetekből a kőszívet és hússzívet adok nektek. Az én Lelkemet oltom belétek és gondoskodom róla, hogy parancsaim szerint éljetek"* (Ez 36,26-27). A „szív" nem egyszerűen az érzelmi világ, hanem az ember legmélye, bensőbb az érzelmeknél. Ez a végső mélység - a megfeszített és föltámadt Jézus erejéből - megnyílik Isten előtt. *„A nekünk ajándékozott Szentlélekkel kiáradt szívünkbe az Isten szeretete"* (Róm 5,5). Mi ezt tapasztaltuk; de hányszor kell hallanunk a figyelmeztetést is: *„Kezdeti szeretetedtől eltértél... Tarts bűnbánatot!"* (Jel 2,4-5). Alázatos bűnbánatban jutunk mind mélyebb istenszeretetre. Mindenestül az egyetlen Isten felé kell fordulnunk, elutasítva a New Age és a rokon áramlatok sátáni kísértését, amely hamis istenek imádására próbál vezetni.

A negyedik: smaragd. Megújulásunk negyedik alapköve: alapbeállítottságunk megújulása. Megtérésünk előtt saját világunk önmagunk körül forgott, most más körül forog: a megfeszített és föltámadt Úr körül. Cantalamessa atya ezt radikálisabb kopernikuszi fordulatnak mondta, mint a naprendszer központjának áthelyezését a Föld helyett a Napba. A krisztusi alázat, önmagunk relativitásának radikális vállalása, egész korábbi alapbeállítottságunkat kiforgatja a helyéből. *„Neki növekednie kell, nekem kisebbednem"* - kell mondanunk szüntelenül Keresztelő Szent Jánossal (Jn 3,30).

Az ötödik: szárdonix. Az ötödik alapkő: kapcsolataink megújulása. *„Az az én parancsom, hogy szeressétek egymást, amint én szerettelek benneteket"* (Jn 15,12). Többé már nem akarunk hasznot húzni a másikból, hanem szolgálni akarjuk őt; nem irigykedünk rá, hanem örülünk sikerének; nem neheztelünk rá, hanem megbocsátunk neki; nem rokonszenvünk a mérték, hanem Jézus szeretete a másik iránt; nem a magunk elgondolásának érvényesülése a fontos, hanem a testvérrel való egység. Ó, mennyire nem történik meg ez a megújulás egyetlen nap alatt! Mennyire szükséges mindnyájunknak a Lélek folytonos átalakító munkája! Mennyire le kell lepleznünk öncsalásainkat, hiú ambícióinkat, rejtett nehezteléseinket, félelemből épült védőfalainkat egymással szemben! Mennyire elején tartok az útnak magam is, mennyire rászorulok Isten és testvéreim irgalmára! Mennyit kell mindnyájunknak tanulnunk a szelíd és alázatos szívű Jézustól, amíg „valóban" tanítványai leszünk!

A hatodik: kárneol. Ez az alapkő erőnk megújulását jelenti. *„Nem hatalom által és nem erőszak által, hanem az én Lelkem által - mondja a Seregek Ura"* (Zak 4,6b). Ha embertársaink szándékait nem tudjuk összhangba hozni a magunkéval, kétfajta erő áll rendelkezésünkre: a fizikai erő, amely kényszerít, és a Lélek ereje, amely vonz. Néha nem kerülhető el a fizikai erő alkalmazása; aligha volna működőképes egy ország rendőri karhatalom nélkül. De a keresztény számára súlyos erkölcsi elvek korlátozzák a fizikai erő alkalmazását egy másik emberrel szemben. Az ártatlan élet tisztelete egy abortusztól vérző országban, a népek közti kiengesztelődés hirdetése a boszniai vérontás napjaiban, a megbocsátás a bosszúállás helyett: az új teremtés reménysugara. A Lélek hatalmasabb az erőszaknál. *„Boldogok a szelídek, mert övék lesz a föld"* (Mt 5,5).

A hetedik: krizolit. A hetedik alapkő testünk megújulása. A megváltás nemcsak lelki ügy. Testünk is részese lesz a mennyei dicsőségnek. Már itt a földön új lehetőségeket kap a test, amikor böjttel és önmegtagadással imádhatja Istent, a Szentlélek erejében részt vállal lelki erőfeszítéseinkben, s követelőző zsarnokból Jézust hordozó szamár-testvérré lesz. *„Megzabolázom és rabságba vetem testemet"* (1Kor 9,26). S Isten meg is gyógyítja a szamár-testvért, amikor a betegség akadálya annak, hogy az Ő akaratát teljesítsük.

A nyolcadik: berill. Ez: örömünk megújulása. Kábítószer és alkohol helyett mi föltedeztük „a Lélek józan mámorát." *„Ne részegeskedjetek, mert a bor léhaságra vezet. Inkább teljetek el Lélekkel"* (Ef 5,18). Mindnyájan tudjuk, mekkora átalakulásra van szükség, hogy ez a felszólítás valósággá legyen egy alkoholista életében. Hát egy depresszióra hajlamos keresztény életében? Talán a legnehezebb átalakulások egyikéről van szó! *„Embernek ez lehetetlen, Istennek azonban minden lehetséges"* (Mt 19,26). Pál tudta ezt, azért írja merészen: *„Örüljetek az Úrban szüntelenül! Újra csak azt mondom, örüljetek"* (Fil 4,4).

A kilencedik: topáz. Életünk megújulásának kilencedik alapköve szexualitásunk megújulása. A házasságig őrzött szűzi tisztaságban (fiúknál-lányoknál egyaránt), az Egyház tanítása szerinti felbonthatatlan házasságban, termékenységre nyitott házaséletben, vagy a mennyek országáért vállalt életreszóló szűzi tisztaságban megújult emberi lényünk realizálja az Isten iránt lángoló „új szív" igényeit, és veti meg egy boldog családi élet alapjait, amelyre annyira rászorul elidegenült, beteg társadalmunk. Ez nem könnyű; a fiatalok életében gyakran ez a legfőbb próbája a tanítványságnak; de szüntelenül hangzik felénk a bibliai felszólítás: *„Adjátok testeteket élő, szent, Istennek tetsző áldozatul"* (Róm 12,1). Akik a Lélek vezetésével fölfedezik a katolikus erkölcstan szerinti szexuális tisztaságot, új világot lelnek, mint Kolumbusz Amerikában. A mélyen megélt tisztaság a paradicsom helyreállítása, az új ég és új föld előíze e világban. *„Boldogok a tisztaszívűek, mert meglátják az Istent"* (Mt 5,8).

A tizedik: krizopráz. Ez a krizopráz-kő munkánk megújulása. *„Aki lopott, ne lopjon többé, hanem dolgozzék, és keressen kenyeret keze munkájával, hogy legyen miből adnia a szűkölködőknek is"* (Ef 4,28). A kollektivizmus kényszerének megszűntével egy egész országnak szeretném odakiáltani: *„Aki lopott, ne lopjon többé!"* A munka személyes jellegének visszaadása új lehetőséget

teremt a keresztény szemléletnek, hogy a munkát ne piaci áruként, hanem az emberi személy önmegvalósításaként, a teremtés humanizálásaként és Isten megdicsőítéseként értelmezze. A pénz, a tulajdon pedig **eszköz** az emberi élet és tevékenység **szolgálatában**.

A tizenegyedik: jácint. A tizenegyedik alapkő időbeosztásunk megújulása. Az imádság, az ünnep, az Úr napja, a családdal töltött idő a keresztény értékrendben szükséges és alapvető, nem tekinthető a munkából ellopott időnek; ellenkezőleg, nélküle a pénzkereső idő elvesztené értelmét. A karizmatikus megújulásban nagy vágyat kapunk - kezdetben - a Szentlélektől az imádság és az Úr dolgai után; de a kezdeti lelkesedés alábbhagyásával sokszor időbeosztásunk is vissza-világiasodik. Küzdenünk kell az átalakulásért - Isten az időnek is Ura!

A tizenkettedik: ametiszt - beszédünk megújulása. A Lélek a dicsőítés szavait adta szánkba egy káromkodó országban. Meg kell tanulnunk a tiszta, szent és jóakaratú beszédet. A trágárságnak, durvaságnak, istengyalázásnak, indulatnak, vádaskodásnak, léha viccelődésnek, gyűlölködő átkozódásnak, szidalomnak, hazugságnak, megszólásnak, rágalomnak micsoda mocska vesz körül bennünket! Bárcsak a mi nyelvünk egészen az Úr lenne! *„Ha valaki nyelvével nem vétkezik, az tökéletes férfi"* - mondja az Írás (Jak 3,2). Kiegészítem a Hagyomány alapján: tökéletes nő is lehet. Adja nyelvünkre az Úr Lelke az imádság és a szeretet szavait!

Tizenkét alapkő, és épül a mennyei Jeruzsálem... Testvéreim, van egy nagy lehetőségünk. Megjelent, és tudomásom szerint rövidesen magyarul is megjelenik a **Katolikus Egyház Katekizmusa**; új és Lélektől inspirált összefoglalása annak, amit az Egyház kezdettől hitt és tanított. Mihelyt kezünkbe kapjuk, legyen ez a könyv a katolikus karizmatikus megújulás csoportjainak, közösségeinek kézikönyvévé. Fedezzük föl benne azt a gazdag örökséget, amely Isten szavának tiszta forrásából merítve, szakemberektől földolgozva, a világ püspökeitől véleményezve, végül a Szentatyától jóváhagyva rendelkezésünkre áll; fedezzük föl különösen a katekizmus harmadik részét, amely ezt a címet viseli: **Élet Krisztusban.** Tanuljunk belőle Krisztusban élni! Ne féljünk attól, hogy ez áldozatokat jelent. Örömet is fog jelenteni. És nagyobb lesz az öröm, mint az áldozat. Gondoljunk Urunk szavaira: *„Szomorkodtok, de szomorúságotok örömre változik... Örömötöket nem veheti el tőletek senki"* (Jn 16,22).

„Ha kitartotok tanításomban, valóban tanítványaim lesztek, megismeritek az igazságot, és az igazság szabaddá tesz benneteket" (Jn 8,31-32). Egy látomással fejezem be; nem én láttam, hanem egy svájci paraszt a 15. században, akit ma Flüe-i Szent Miklósnak hívunk; Svájc védőszentje, és egyik védőszentje az én közösségemnek, a HÉT LÁNG Szövetségnek is. Klaus azt látta, hogy a hatalmas Pilátus-hegy elsüllyed, és láthatóvá válik minden bűnös a világon; ott áll az Igazság, és ők hátat fordítanak az Igazságnak; nagy szívbeli fogyatékosság nyilvánul meg rajtuk („akkora, mint két ökör együttvéve"), és menekülnek az Igazság elől; az Igazság egy férfi, akinek tekintete égeti őket, mint a tűzláng; az emberek elmennek, és az Igazság ott marad... Elsüllyed Pilátus hegye (ő kérdezte szkeptikusan: „Mi az igazság?"), elmenekülnek az emberek az Igazság elől; az Igazság egy férfi (*„Én vagyok az út, az igazság és az élet"* - Jn 14,16), akinek tekintete éget, mint a tűzláng... Mi maradjunk szembefordulva az Igazsággal, viseljük el perzselő tekintetét, ne meneküljünk az Igazságtól! Az Igazság szabaddá tesz. Akik az Igazságban élnek, keresztet vesznek magukra, Jézus igáját; de ez az iga édes. Ne féljünk tőle! Legyünk a megfeszített és föltámadt Jézus tanítványai!

Dr. Kovács Gábor

(Elhangzott 1993. szept. 25-én a Margitszigeten.)

PRÓFÉCIA

Magamra vettem minden bűnötöket.

Ma a megbocsátás kegyelmét szeretném adni nektek mindazok felé, akik benneteket megbántottak, megsebeztek, akik igazságtalanok voltak veletek szemben, vagy akik megaláztak titeket, s akik a kételkedés magvát hintették el a szívetekben.

Ma meg akarlak gyógyítani benneteket. Újra akarlak formálni titeket, mint a fazekas az elrontott edényt.

Ma szeretnélek gyengédséggel karjaimba venni, s magamhoz ölelni benneteket. Én vagyok a feltámadás és az élet. S magammal szeretnélek ragadni benneteket ebbe az új életbe. De ez csak akkor lehetséges, ha készek vagytok megbocsátani. Akkor be tudlak tölteni az én mindenki iránt való szeretetemmel, s úgy fogtok láni mindenkit, ahogy én látlak benneteket. Én nem a hibátokat nézem, hanem a bennetek rejlő lehetőséget. Úgy látlak benneteket, mint Isten szabad és szeretetteljes gyermekeit, akik az én Atyám országa eljövetelén dolgoznak az angyalokkal és a szentek közösségével együtt.

(Elhangzott a kongresszuson, egy belga vendég által.)

II. ORSZÁGOS KATOLIKUS KARIZMATIKUS KONGRESSZUS

1993. szeptember 25. — Margitsziget

Jézus így szólt: „Jöjjetek... Én emberhalászokká teszlek titeket" (Mt 4,20). *„Kövess engem!" - szólította meg Mátét. Az fölkelt és követte őt* (Mt 9,9).

Az evangéliumi élet, az apostoli munka mindig egy hívással kezdődik.

Jöjj... A mai kongresszus föl akarja ébreszteni szívedet, a benned levő készséget, hogy halld meg Jézus hívását, és indulj el követésére. Ahogy akkor hívta apostolait, úgy hív Jézus személyesen ma is mindenkit. Téged is... engem is! A hívásnak az tud engedelmeskedni, akinek van füle a hallásra és szeme a látásra! Hallani és látni Jézust! Ezt akarjuk ma elérni. Ezért akarunk elcsendesedni, kilépni a világ zajából, engedni, hogy a legfontosabb megkapja bennünk az első helyet. **Ne engedd**, hogy Jézusnak alárendelt szerepe legyen benned... kitéve a hangulatok változásainak, kicsinyes vágyak erőszakosságának. Jézus Úr akar lenni az életedben. Ha a szíved szabad, akkor tudod meghallani Jézus hívását, és akkor tudsz elindulni követésére.

Kövess... Egy őszi délutánon elveszítettük az utat Bécsben. Nem találtuk a kivezető utat Magyarország felé. A nyirkos, ködös levegő áthatothatatlan falként állt előttünk. Merre menjünk? Végül megkérdeztünk egy autóst, aki meglepő szívélyességgel felajánlotta, hogy kivezet a városból, csak kövessük. Szemünk szinte odatapadt az előttünk menő autóra. Nem néztük már a város esti fényeit, se jobbra, se balra nem tekintettünk, csak az előttünk haladó autót figyeltük. Így van ez Jézus követésével is. Ő segít átmenni a világ forgatagában, hogy a legfontosabbat, Isten Országát elérjük. Nekünk csak egyet kell tenni, hogy mindig a nyomába lépjünk. Mindig arra menjünk, amerre Ő megy. Ott álljunk meg, ahol Ő áll meg. Csak így tudunk célhoz érni.

Engem... Mit jelent az, hogy **engem**? Ki mondja ezt nekünk? Nem szabad elfelejteni, hogy a második isteni személy mondja ezt. Nem gyorsan letűnő csillagokat kell követni, amelyek elkápráztatnak, és utána sötétbe visznek... hanem Jézust, az örök világosságot. Aki Őt követi, annak minden lépése erőt hordoz, biztonságot és örömet. Annak az élete olyan, mint a **sziklára épült ház**. Akármilyen áradat jön, nem omlik össze, mert sziklára épült. Nagy szükségünk van a mai forrongó világban a szilárdságra. Ezért kell Jézusra építeni életünket.

Még valamiről nem szabad elfeledkeznünk! A Szent Margitról nevezett szigeten vagyunk. A magyar történelemben az elsők között volt Margit, aki életét tette Isten Országára. Lehetett volna **más útja** is. Hiszen apja felkínált neki egy házasságot. Királyi kérője volt és ő nemet mondott. Miért maradt meg egyszerű apácának? Miért vonzotta jobban a virrasztás, a vezeklés, a társnőitől kapott megaláztatás? Mert látta Jézust és meghallotta hívását. Mivel látta Jézust, a világ minden kincse értékét vesztette előtte.

Katona István

BALÁS BÉLA PÜSPÖK ATYA BUZDÍTÁSA

Számunkra, magyarok számára egy kellemetlen emlék történelmünkben Clemenceau. Volt ennek a francia politikusnak egy szellemes mondása: *„A háború annyira komoly dolog, hogy nem lehet a katonákra bízni."*

A napokban hallottam Márai Sándor gondolatát, aki megtoldja azzal, hogy: *„A haza oly szent, hogy nem lehet a hazafiakra bízni."* Továbbgondolom ezt az ötletet. Az Egyház annyira drága, hogy nem lehet csak a papokra bízni. A Szentlélek olyan drámaian fontos, annyira nélkülözhetetlen - bocsánat, hogy így mondom -, hogy nem lehet csak a karizmatikusokra bízni. Jóval nagyobb, jóval több, mint amit mi felfogunk belőle, amit megjelenítünk a XX. században. Nem lehet a Szentlelket privatizálni. Nem lehet vállalni az Ő érdekképviseletét, hogy „majd mi" - s természetesen a jogvédelmét sem. Ő nem szorul ránk, miközben nyilván határtalanul örül, hogy mi befogadjuk. Ő nélkülünk is árad. Ha mi abbahagynánk, a kövek prédikálnának tovább. Így mondta Jézus Krisztus.

A Zsidókhoz írt levél első sora állítja, hogy Isten sok ízben, sokféle módon szólt próféták által is és másként is. A középkorban a művészettörténetben ugye ismert fogalom, falfestményekre használták a „Biblia paupe-

rum" kifejezést. Biblia pauperum (szegények Bibliája) a csillagos ég, a természettudomány. Minél okosabb, tudósabb valaki, annál inkább Isten-közelbe jut.

Grafológusok mondják, hogy az egészen apró betűs írás, az ún. tudósírás, mert jelzi, hogy szeretne megsemmisülni a felelősség súlya alatt. Nem mer így beszélni, hogy „a tudomány állítása szerint", hanem hozzáteszi, hogy „én szerintem, a tudomány jelenlegi állása szerint". Alázatos a tudós, mert óriási titkok árnyékában van.

Sík Sándor versére is gondolok, amikor azt írja, hogy *„Uram bocsáss meg, de a Zsoltár szava mellett nekem Berzsenyi is mondott Teröad sokat. Néha többet is egy parasztdal egyetlen sora."* Az egész világ kinyilatkoztatás.

Chesterton híres mondását sokszor idézzük, hogy: *„A csend nem a világmindenség süket csendje, 'adásszünet', hanem a betegszoba irgalmas csendje, mert ha meghallanánk az angyalok kacagását, a kábító energia földhöz vágna."*

Mert most a mi fogalmaink szerint itt hangorkán van. Üres templom nincs, csöndes templom nincs, csak az Isten tiszteli a mi szabadságunkat. A második isteni személy testesült meg és Őneki ellen is lehet állni. Lehetett befogni a fülünket, lehetett Őt leköpni, lehetett el nem menni a beszédjeire, utólag kikezdeni, piszkálódni. Jóval nehezebb szembeszállni az Atyával tulajdonképpen, a teremtés tényével és Isten, van, akit az első személy művén keresztül fog meg és térít.

Mikor tavaly nyáron sikerült Amerikában járnom, ellátogattam Washingtonban az Űrhajózási Múzeumba. Van ott egy „kis" házi vetítő, a legfantasztikusabb technikával. Nem tudom, hány dimenziós képek azok, állítólag 28 vetítőgéppel művelik az egészet és a hátam mögül is jön a hang, meg a szék karfájából is, mindenhonnan minden. Hallatlan érdekes volt, ahogy nagy magasságból látszott a Föld, ahogy az Amazonas sodorja be az óceánba a maga hordalékát, ott elszineződik az a kék tenger. A Himalája hófedte csúcsai, aztán innen-onnan a sivatagból jelenetek, jégmezőkről, s közben mintha szférák zenéje volna, csodálatos elektronikus zene, egy kb. 40 perces meditáció. Templomban éreztem magam abban a múzeumban. Van, akinek nem jut úgy látszik férőhely valamelyik szervezett egyházban, mert nem szerette őt senki annyira, hogy megtalálja egy közösségben a helyét. Az Isten utána tud menni ilyen módon is. Az Atyának nagyon nehéz ellenállni, s fokoznám, a Szentléleknek meg szinte lehetetlen. Sajnos lehet, mert van ugye a Bibliában ilyen félelmetes mondat, hogy *„aki ellenáll, annak számára nincs bocsánat."* Tudniillik ott már nem tud mit csinálni az Úr. A Szentléleknek való ellenállás az ellenállás az evidenciának. Amikor teljesen világos előttem, hogy mit kell csinálni, hogy ki Ő. És valami érthetetlen irracionálé, valami őrültség kerget szembe vele. A Szentlélek a szépség, az érték. S mivel a művészet ezt képviseli, s mennyi ember van, aki nem jut el templomainkba, de a képtárba eljut. De a zenében gyönyörködik. A vadvirágos rét azt tetszik neki. Természetesen én most nem valami New Age programot akarok meghirdetni. Majd mindjárt rákanyarodok arra, hogy ki is a Szentlélek nekünk.

Régi ismert módszer a teológiában, amikor egy nagy titkot közelítenek, akkor úgy mondják latinul először a via negationis, először a tagadás útja, hogy mi nem az. Ez nem, ez nem, ez nem, s akkor a végén jön a via affirmationis. Akkor mi igen. Mi most, akik itt vagyunk, különböző irányokból jöttünk, különböző szinteken vagyunk, különböző hőfokokon. Egy kicsit ilyen összefoglalásnak szánom e pár gondolatot.

Via negationis. A Szentlélek mi nem! A Szentlélek nem külföldi. Értsük jól. A Szentlélek itt is működik Kelet-Európában is. Ahol te laksz ott is. Ahol jársz, ahol élsz ott is. Amilyen címen mondhatom, hogy Amerikából elindult, éppúgy mondhatom, hogy innen elindult. Egyébként nem is elindult, hanem állandóan árad a világ teremtése óta. Ha akarom, mondhatom, hogy magyar. A Szentlélek nem lépett be semmiféle rendbe. Tudniillik Ő rendkívüli. Nem lehet megszervezni. Belépődíj nem volt itt reggel, gondolom „tagsági igazolvány" még nem divat köreinkben. Őt egyébként még az sem zavarná, ha mi csinálnánk egy Szentlelkes egyesületet, egyenruhával. „Kaján vigyorral" kikerülné az egyenruhánkat és máshol is képes volna működni nemcsak a mi köreinkben. A Szentlélek nem „ősi". Ő **most** jön. Nem fentről, és nem kerüli ki az embert. Neki nem idegen az anyag, nem idegen a kultúra. Egy ateista sem idegen. Senki nem idegen neki.

A szeptember 21-i Népszabadság meglepő dolgokat írt. Elbámultam ezeken a sorokon. Azt írja a szerző: *„A magyar közvélemény nem fogta fel, mit jelent a gyakorlatban az a tény, hogy a katolikus egyház Magyarországot újraevangelizálandó területnek nyilvánította. Most már látható mit jelent. A lakosságot úgy kezelik, mint valami pogány hordát, amellyel szemben minden eszköz megengedett, mert tagjai nem képesek arra, hogy megítéljék milyen világnézet keretei között élhetnék le életüket a legtartalmasabban. Dabas-Sári példája jól mutatja a helyzetet is, a módszert is. Noha igen sok szülő hívő katolikusnak tartja magát, mégsem akarja fejét a papság igájába hajtani. Nem kívánja életében, családi szuverenitásának keretei közé beengedni az egyházat. A pap maradjon a templomban, prédikáljon ott, amit akar, akit érdekel, az majd elmegy és meghallgatja."*

Ez a félelem van körülöttünk. Én nem tudom, hogy ki adott és mi adott erre okot, hogy így félreértsenek minket és így féljenek tőlünk. De mi természetesen nem ilyenek vagyunk. Természetesen mi nem tekintjük egy ateista hordának Magyarországnak azt a részét, amelyik nem szavaz ránk, nem tartozik hozzánk, nem jött el a Margitszigetre. Eszünk ágában sincs, mint a Duna homokjában az aranymosó, aki talál a homokban aranyszemcséket, mi állandóan ezzel az örömmel és optimiz-

mussal járunk a világban, hogy tele van aranyszemcsével. Szeretném én látni, hogy hol született, hol tartózkodik egy vegytiszta ateista. Hát ilyen nincs. „Menthetetlenül" értékek vannak benne. Ha mást nem, legalább a matematikát tiszteli. Hát máris van egy rokon vonás bennünk. Igazság, jóság, szépség, szeretet, maga az Isten. Hát ez nem idegen Magyarországtól. Ezt az elképesztő fagyot, ami körülöttünk van, mint egy jégkockát, csak valami hősugárzóval lehet elegánsan megszüntetni. Darabolással csak sok kis jégkocka lesz. Ez nem vezet célhoz. Pláne, ha még nagyobb hideggel közelít, mint amilyen hideget tapasztalok. Csak meleggel lehet megszüntetni. A Szentléleknek ezt a melegét, kedvességét ki ne hagyjuk most. Magyarország életéből talán egyedül mi tudjuk megmenteni ezt a szétesö, pusztuló magyarságot. A Szentléleknek nincs külön teológiája. Tudjuk nagyon jól, Jézus mondta, hogy nem mond mást, hanem elvezet titeket a teljes igazságra, amit tőlem hallottatok, azt fogja megértetni veletek. Tehát ne viselkedjünk úgy, mint hogyha mi fedeznénk fel a teljes valóságot. Itt alázat kell, egy világ-folyamatba simulunk bele boldogan, egy óriási menethez csatlakozunk. Az emberiségnek a színe-java, amely menetel a Mennyei Atya felé, vagy úszik ebbe a boldog vonzásban, amit Ő teremt. Ebbe simulunk bele. Nem feltűnsöködik a Szentlélek. Nem okvetlenül van kötve különleges jelekhez. Akinek közülünk nincs ilyen, annak egész biztos, hogy más van. Valószínűleg sokkal mélyebb és értékesebb, mint amit mi észre veszünk, egymáson vagy önmagunkon. Ady versére gondolok:

„Folyton Néki harangoznak,
S én ott ülök a balján."

Én a Szentlélekre vonatkoztatom. Mert - via affirmationis - az állítás útja mi?

Az, hogy **minden rajta múlik**. Nélküle hiába vissza az „ingatlan", hiába tűzünk ki dekorációkat, látjuk, hogy miféle újságcikkek lesznek belőle. Itt csak a Szentlélek tudja átjárni ezt az országot, és utána lehet bármiféle felekezetnek lépni, moccanni.

Ennek **a Szentlélek programja van**. Nem önmagával foglalkoztat, nyilván. Jézushoz vezet, Jézus pedig az egyházba vezet minket. Közösségbe vezet. Via affirmationis, ki a Szentlélek? Az Isten szépsége. Ötödször voltam Tézében az idén nyáron. Mielőtt átmentem volna, számos testvérrel találkoztam, akik Paré-le-Moriálban tartottak akkor lelkigyakorlatot az Emmanuel közösség szervezésében. Előtte egy-két napig Tézében jártam. Én ötödször is megkaptam azt a nem tudom mit, a donum lacrimarumot (könnyek adományát). Azt éreztem, hogy egyszerűen védtelen vagyok. Semmi különösebb megrendülés! Nem kellett nekem valami ménkű nagy bűnbánatot tartani, vagy most összetöpörödni, megadni magamat, meg dönteni. Ezeken én régen túl vagyok. Hanem elképesztő erőt éreztem. Mintha egy lángszóró vagy egy lézernyaláb állt volna rám. És hullottak a könnyeim, és azt éreztem, hogy minden rendben van. A kezemet nem tártam szét, és semmi különösebb nem látszott rajtam, inkább szégyelltem magam, próbáltam valami sarokba elbújni és gondolkodni, hogy mi is történik itt velem már ötödször. Mert ez nem az Isten ereje! Azzal én szembe tudnék szállni. Nem az Isten bölcsessége! Én gyenge tanuló voltam a középiskolában. Én tudom, hogy engem nem a bölcsesség oldaláról szokott megközelíteni. Ez valami más. Nem marad más, mint a szépség. Az Isten harmóniája, ami ellen nincs tusakodás. Itt megadja magát ki-ki, aki ennek egyszerű bűvkörébe kerül. De nem dühösen, nem fogcsikorgatva, hanem sóhajtva, hogy hála Istennek, hogy ilyen is van, hogy ezt én megtapasztalhattam még az életemben. Egyszer Sztálin hetykén kérdezte a Vatikánnak üzenve, hogy „hány hadosztálya van"? Hát ez az a bizonyos vatikáni hadosztály. A Szentléleknek a mérhetetlen sok kegyelme, amivel szemben a fegyver nem számít.

Értsük meg, korunk sem jobbra, sem balra szerintem nem tolódik, hanem egyszerűen beteg. S a betegséggel szemben egy értelmes álláspont van, az egészség. Tessék egészségesnek lenni! Örülni az életnek. Tessék visszagondolni a Szentatya látogatására. Már a darázsfalvinak is „igent az életre" volt a jelmondata.

Most nemrégen Balatonlellén volt egy országos tanácskozás. A Minisztertanács Ifjúsági Koordinációs Irodája rendezte. Meghívtak - elfogadtam. Azt hittem, hogy na most valami nagyszerű lesz itt. Aztán lehűtöttek, hogy húsz percet beszélhetek. Mondom micsoda? Negyven év tapasztalata, élménye, anyaga húsz percben? Hát sajnos nincs több - mondták. A valóság 12 perc volt. Annyit adtak nekem. Akkor ott már csak humorizálni tudtam, hogy „uraim, engedjék meg, hogy elmeséljem, Kanadában hogy temetik a halottat! Hát azt úgy csinálják, hogy kertes, hangulatos házban van a ravatalozó. Padlószőnyeg, diszkrét világítás, büfé, díványok. Hangulat-lámpák, rengeteg virág és meg lehet rendelni a régi, mondjuk lánykori színes fényképéről, hogy milyennek preparálja a halottat az intézet. Mert akkor azt ők megcsinálják, méreg drágán ugyan, lecsapolják a vérét, feltöltik ilyen-olyan anyaggal. Ez nem gond, meg lehet csinálni. Elmentem a koporsó raktárba is. Megnéztem, hogy néz ki a legdrágább, tízezer dolláros ravatalozás. Ebben paplanos, csipkés ágy van, halványkék, rózsaszín változatban, és hófehérben. Amit itt egy országos konferencián az ifjúságról beszélünk, tanácskozunk az eddig eltöltött pár óra alatt, mondom, én ezt úgy látom, ez kb. ennyi. Pedig nem ez kellene, hanem a halott-feltámasztás technikáján és misztikáján gondolkodni. Hogy hogyan lehetne az ifjúságnak életkedvet adni újból, munkakedvet és hitet."

Hát nagy csönd lett, néztek rám, aztán gyér taps. Látszott, hogy ez vadonatúj nekik.

Ezen az Országos Konferencián kellene ilyen súlyú dolgokról is tárgyalni. Majd egy harmadik vagy negyedik karizmatikus találkozón, ahol méltóan megünnepeljük az Úristent, beszámolunk egymásnak az örömeinkről,

élményeinkről. Utána nyitni kellene a világ kínzó problémáira, mert egyedül a Szentlélekkel lehet itt halottat feltámasztani és örömöt, életet önteni ebbe a csöpp kis Magyarországba.

A világ teljes magához térése tudjuk, mikor lesz... amikor Krisztus visszajön és összetalálkozunk a Szentháromsággal. A parúzia boldog pillanata. Nem a nirvána, nem a megsemmisülés, hanem pontosan a személyes beteljesülés. A személyek megmaradása és találkozása.

Sakard párizsi bíboros - a 40-es évek nagy reform-főpapja volt - azt mondta: *„Lehet siettetni a parúzia áldott pillanatát."* A visszajövő vőlegény természetesen megvárja, amíg menyasszonya cihelődik, vacakol, mert nem akarja zavarba hozni. Hát körülbelül ez az egész világtörténelem.

A menyasszony nincs kész! A menyasszony bolhászkodik, tétovázik, nem tudja, hogy mi illik hozzá. Induljon-e vagy nem induljon, becsapják vagy nem csapják - nem kész a menyegzőre. Mihelyt ez a menyasszony - a Föld lakossága - fölkészülve rendezné magát, odatenné magát az Úristen kezébe, itt volna a boldog világ vége - már ennek a szakasznak a vége - meglenne a találkozás Ővele! Ez a mai nap ezt szolgálja, ezért jöttünk egybe. Úgy legyen! Amen! ♦

A II. ORSZÁGOS KATOLIKUS KARIZMATIKUS KONGRESSZUSON ELHANGZOTT TANÚSÁGTÉTELEKBŐL

Tisztaság házasság előtt?

Századunkban nem egy forradalom söpört végig. Tudományos, technikai, most éljük a biológiait. (Számítástechnikai forradalmakat.) Ezek között a szexuális forradalom is szinte végigsöpört a világon a maga lendületével. Sajnos rengeteg fiatalt magával ragadott. Engem is. Társadalmunk tele van kihívásokkal: nem tudsz úgy végigmenni az utcán, hogy egy szexuális kínálatot ne kapnál. Újságból, kirakatból vagy otthon a tv-ből. Belebotlasz lépten-nyomon, nem tudod csukva tartani a szemedet. Mégis, nekünk ebben világban kell élnünk. Jézus ide küldött minket. Egyházunk is bizonytalankodott sokáig.

Nehéz megtalálni az egyházon belül is az igazi hangot. A Szentírásból kerestem ki néhány részt, amely alátámasztja azt, hogy Isten milyennek képzelte el a keresztény házasságot, és az előtte való életet. Mindnyájunk számára ismerős a Teremtés könyvéből az a rész, amelyben Isten elmondja, hogy férfinak és nőnek teremtette az embert. Hogy egyek legyenek, egy testté legyenek, ezért a férj (és a feleség) elhagyja szüleit. Tehát Isten teremtette, ezért mindez jó.

Isten adta a szexualitást, tehát ez jó önmagában. Ám nem jó a bármi áron való gyönyörök keresése. A házasságra lépők elsősorban azért kötnek szövetséget, hogy gyermekeknek adjanak életet. Bárki, aki ez ellen védekezik mesterséges módon, az nem Isten útját követi. S mivel a házasság előtt arra nincs lehetőség, hogy gyermekeknek adjanak életet - többen már megtapasztalták, hogy milyen lelketlen dolog utána abortuszra menni.

Ezért nem elfogadott az egyneműek közötti szexuális kapcsolat sem (és az állatokkal való kapcsolat sem). Sajnos mai világunk erre bőségesen ad reklámot és helyet is. A házasságon belül még a másik lényeges dolog, hogy egységet teremt a kapcsolat. A házasság előtt nem a testen kell a kapcsolatot megteremteni, hanem a kommunikációval, a beszéddel megismerni a másikat.

Hogyha már a testét megismertem, akkor már kielégültem bizonyos értelemben, és nem fogok vágyakozni megismerni a lelkét, érzéseit, hogy mit gondol Istenről, hogyan dicsőíti Őt. Szent Pál írja az első korintusi levélben (6,16): *„Nem tudjátok, hogy aki parázna nővel egyesül, az egy testté lesz vele?"*

Tehát a szexuális kapcsolat egyfajta egységet eredményez. És hogyha mi erre a Szentlélek Templomra nem vigyázunk és elpocsékoljuk akár nőre, akár férfire - mindannyiunkra érvényes -, ezzel Isten útjáról letérünk. Ezt tanítja tehát a Szentírás, és egy pár szóval említeném, hogy kultúránk mit kínál, hogy felhívjam a figyelmeteket erre. Két fő irányzat van: **a negatív képek kialakulása** - itt a bűntudatra, félelemre, szorongásra gondolok -, a másik pedig **a pogány kultuszok** benyomulása mai kultúránkba.

A bűntudatnak, félelemnek, szorongásnak - tehát a hamis erkölcsiségnek - bizonyos értelemben a kereszténység is átvivője volt. Ez már a III. században megjelent az ún. maniheizmus formájában, ami egy keresztény szekta volt. Ez a pogány filozófiából vette át a test romlottságának a tanát, hogy a test önmagában rossz, elvetendő, tehát mindenfajta szexuális kapcsolat rossz. Az

egyház elítélte ezt az eretnekséget. Mégis a mai napig érezzük, hogy bizony hatással van ránk. (Talán idősebb testvéreink jobban emlékeznek erre a régebbi időkből.) És újra megemlítem, ez ellenkezik a Szentírással. Hiszen Isten teremtette a testet, és ezért azt jónak kell tekintenünk. Ha belegondolunk, Isten adta a szexualitást. Adhatott volna más formát is, de Ő a szexualitást adta. Azért teremtette férfinek és nőnek az embert. Ő választotta ki ezt a szaporodási módot, ezért élhetünk vele a házasságban.

Már az előbb említett okok miatt: a gyermekek fogamzása és születése, és az egységnek a létrejötte. Ez csak a házasságon belül lehetséges.

Hogy ezt könnyebben tudjuk kontrollálni az életünkben, két párhuzamra hívnám fel a figyelmeteket. Egyik **a kívánságnak és az érzéki vágynak** a párhuzama.

Az egyik, a kívánság még elfogadható. Mindannyiunkban élnek kívánságok. Megéhezel, megszomjazol, esetleg egy másnemű lény után kívánságot érzel. Ez teljesen természetes dolog, ne félj tőle. Ez bennem és benned is megvan. Hogy mit csinálok ezzel a kívánsággal, hogy elutasítom vagy elfogadom, ez rajtam múlik. Ha elveszítem a kontrollt, tehát úgy élek ezeknek a kívánságoknak, hogy már helytelen, puszta érzéki vágyat, élvezetet keresek benne, azáltal válik érzéki vággyá. Ezt röviden kijelzésnek nevezik. Pornográf filmek, könyvek, újságok tanulmányozása. Ettől mindenkit óva intek, az előbb említett okok miatt.

A másik két párhuzam **a kísértés és a bűn** kapcsolata. A kísértést is mindannyiunknak végig kell szenvedni az életünkben, ez elől senki nem tud elmenekülni. Nincs olyan ember.

Kétféle kísértés lehet: **a rosszra való kísértés**, és **a jónak az elmulasztása**. Talán a szexualitásban a rosszra való kísértés az erősebb - ennek gyakrabban ellen kell állni. De ez is akkor válik csak bűnné, ha engedtünk neki. Tehát mindaddig a pillanatig, amíg ezt felajánljuk Istennek, hogy „Uram, én szenvedek emiatt a kísértés miatt", akkor még nem kell félnünk. De hogyha már gondolatban belelovalom magam és engedek neki, ábrándozok róla, még tárgyat is keresek hozzá, azáltal már bűnné válhat. Ha nagyobb nehézséget okoz, akkor feltétlenül Isten elé kell állnunk, kérni Tőle, hogy mutassa meg azokat a félelmeket, emlékeket, vagy rossz tapasztalatokat, melyek által ezek nem hagynak békén és gyötörnek minket. Most folyamatosan végzem a Linn féle gyógyító szemináriumot, és ott volt egy nagyon jó példa a szexuális kísértések feldolgozására. Mostmár nem azt mondom, hogy elfolytására és legyőzésére, mert az nem jó - az robbani fog -, hanem feldolgozására. Hogyan tudjuk feldolgozni?

Három utat mondtak. Egyik pl. az, hogy elmegyek, futok egy jót, tehát levezetem fizikai fáradtsággal. A másik, hogy emberi kapcsolatokat keresek. Hatalmas kapcsolatteremtő erő a szexuális erő bennünk. Lehet, hogy egy segítő tanácsadásra használom fel, vagy meghallgatok másokat, vagy meglátogatok egy beteget. A harmadik az, hogyha ha valakinek tehetsége van valamihez, pl. a főzéshez, főzzön egy jót, vagy csináljon meg valami más házimunkát, ami szívesen csinál. Így le lehet vezetni ezeket az energiákat. Isten adja, használjuk bátran, éljünk vele. Ha már Isten elé tártuk, és esetleg még nincs érzékeny kapcsolatunk Istennel, jó, ha keresünk testvéreket, akik ebben segíthetnek vagy lelkivezetőt is. Feltétlenül ajánlom.

A másik, világunkban érhető negatív magatartások, a pogány magatartások. Mindent jónak tartanak, ami szexuálisan örömöt jelent. Bármi legyen az, akár állatokkal vagy azonos neműekkel való szexuális kapcsolat. Nincs korlát. Legyen az csoportos szex vagy poligámia. Sajnos ezekkel is találkozunk és ezért hívom fel a figyelmet. Ez Isten helyébe teszi a szexualitást. Tehát egyfajta bálványimádássá válik. Elveszi Istennek azt a nagyságát, hogy Ő teremtett minket és a szexualitásunkat is Ő adta.

A Római levélből olvasnék fel egy részletet végezetül: *„Felismerték az Istent, nem dicsőítették Őt, mint Istent, s nem adtak hálát Neki. Hanem szégyent vallottak okoskodásukban, és oktalan szívük elborult. Azzal kérkedtek, hogy bölcsek, de oktalanokká váltak. Felcserélték a halhatatlan Isten dicsőségét, halandó emberek, sőt madarak, négylábúak és csúszómászók képmásával. Ezért Isten szívük hajlama szerint kiszolgáltatta őket a tisztátalanságnak, hadd becstelenítsék meg saját testüket, hiszen Isten igazságát felcserélték a hamisággal és inkább a teremtménynek hódoltak és szolgáltak, mint a Teremtőnek, Aki mindörökké áldott."* Amen.

Laurer Tamás

~ ~ ~

Jegyesség

Kedves testvérek, én a jegyességünkről szeretnék néhány szót elmondani nektek, hogy hogyan formált jegyességünk alatt az Úr.

Mindketten hívők voltunk és úgy gondoltuk, hogy a házasságot csak Istenre lehet alapozni, és hogy az emberi erő kevés hozzá. Hogy mi saját erőnkből soha nem fogunk boldog házasok lenni. Ezért az Úrra bíztuk, hogy Ő tanítson meg minket. Jó férjnek és feleségnek, jó apának és anyának lenni. Őt kértük, hogy formáljon minket ilyenné. Hosszú időt, több mint egy évet szántunk a jegyességre. Mivel a házasság nagy feladat, tanulni kell hozzá, felkészülni. Ezt a tanulást, felkészülést viszont nem okos könyvekből szerettük volna elsajátítani, hanem az Úr vezetéséből. Őhozzá akartunk minél közelebb kerülni. Így a közös együttléteink is kezdtek átalakulni. Egyre többet imádkoztunk együtt. Sőt eljártunk imádságos alkalmakra is. Észrevétlenül elkezdett ben-

nünket formálni az Úr. Mi nem tudtuk igazából, hogy hogyan fog ez történni. Hogy mit fog velünk kezdeni, hogy fog bennünket alakítani. De szinte észrevétlenül megtette ezt, és formált minket úgy, hogy annak ellenére, hogy egyre kevesebb testi közelség lett köztünk, mégis egyre gyengédebbek lettünk egymáshoz, egyre inkább szerettük a másikat. A mi önző szeretetünk átalakult szolgáló szeretetté. De volt még egy olyan pont a kapcsolatunkban, amiben nem láttunk egészen tisztán és világosan. Ez épp a testiség volt. A keresztény házasságban vagy a keresztény együttjárásban hogyan lehet megélni a testiséget, vagy hol van a határ. Erről nem igen kaptunk egyértelmű felvilágosítást. Amikor erre kerestük a választ, akkor az Úr választ adott nekünk egyik kedves paptestvérünk szájából, aki szeret ilyen kérdésekben is konkrét dolgokat mondani. Azt mondta, hogy úgy viselkedj a menyasszonyoddal, mintha a legjobb barátodnak lenne a felesége. Itt legyen a határ. Másképpen még azt is mondta, hogy felesleges határt rakni a szakadék szélére, mert ha valaki elindul a lejtőn, ember legyen a talpán, aki megállítja.

Mikor ezt meghallottuk, először megdöbbentünk, de nagyon vonzó is lett számunkra ez a tisztaság, hogy teljes tisztaságban készüljünk fel a házasságra. Vágytunk erre, és kértük az Urat, hogy adja meg ezt nekünk. Döntést hoztunk ezzel kapcsolatban és imádkoztunk: „Uram, mi azt akarjuk, hogy tisztán készüljünk fel, de csak Te tanítsál minket erre." És az Úr tanított minket.

Nem volt könnyű. Kísértésünk is volt, de amikor egy-egy ilyen kísértést ki tudtunk védeni imádsággal, utána éreztük az Úr örömét és békességét. Megtapasztaltuk azt, hogy megint közelebb kerültünk egymáshoz.

Elérkezett a házasságunk. Megtapasztaltuk, hogy amikor házasságot kötöttünk, akkor is megmaradt ez a szolgáló szeretet. Ez nem azt jelenti, hogy akkor most feloldódtak a gátak, mindent szabad, hogy most egymásnak lehet esni, stb., hanem egész egyszerűen ez egy folyamatos dolog. Hogy szeretem a másikat az azt jelenti, hogy szolgálok és nem azt, hogy birtokolom őt. És az Úr ebben vezetett minket.

Egy éve vagyunk házasok. Megtapasztaltuk ez alatt az egy év alatt is, hogy mennyi örömöt, békét és harmóniát teremtett bennünk az Úr. És mi tudjuk, hogy még az elején vagyunk, hogy sokat kell tanulnunk, de bízunk az Úrban, mivel megtapasztaltuk szeretetét. Akik ebben a cipőben járnak, párkeresésben vagy jegyességben vannak, merem őket bátorítani, hogy vállalják ezt a radikális döntést, ezt a tisztaságot, mert megéri. Hála legyen Jézusnak!

N. Attila

ELKÖTELEZŐDÉS

Megkérdezem tőletek: Ellene mondtok-e a sátánnak? Ellene mondunk!... Ellene mondtok-e a bálványimádásnak és az istenkáromlásnak?... Ellene mondtok-e a hazugságnak és a gyűlölködésnek?... Ellene mondtok-e a hitetlenségnek, a csüggedésnek és a kétségbeesésnek?... Ellene mondtok-e a tisztátalanságnak, a házassági hűtlenségnek és az abortusznak?... Ellene mondtok-e az önzésnek, a becstelenségnek, a lopásnak és a csalásnak?... Ellene mondtok-e a viszálykodásnak, a vetélkedésnek és a pártoskodásnak?... Ellene mondtok-e az ítélkezésnek, a megszólásnak és a gyanúsításnak?...

Megkérdezem tőletek: Hisztek-e Istenben, aki maga a Szeretet? Hiszünk... Hisztek-e a Teremtőben és Atyában?... Hisztek-e Istenben, aki egyszülött Fiát adta értetek?... Hisztek-e Jézus Krisztusban, aki Szűztől született, kínhalált szenvedett, dicsőségben föltámadt és újra eljön ítélni élőket és holtakat?... Hisztek-e a Szentlélekben, akit Isten elküld azok szívébe, akik engedelmeskednek szavának?... Hisztek-e az egy Istenben, aki három személy, Atya, Fiú, Szentlélek?... Hisztek-e a katolikus Anyaszentegyházban, annak tanító, megszentelő és kormányzó hatalmában?... Hisztek-e a szentek közösségében és a mennyei dicsőségben, amely Isten gyermekeit várja?...

Megkérdezem tőletek: Akartok-e Jézus tanítványai lenni? Akarunk... Akartok-e az emberi vélekedések helyett a hit világosságában élni?... Akartok-e engedelmeskedni az egyház pásztorainak: a pápának és a vele egyesült püspököknek?... Akartok-e megbocsátani az ellenetek vétőknek?... Akartok-e egy szív és egy lélek lenni egymással és pásztoraitokkal?... Akartok-e szent tisztaságban élni a házasság előtt és a házasságban?... Akartok-e az egyház tanítása szerint cselekedni a gyermekvállalásban, az abortusz kérdésében és a családi élet megszentelésében?... Akartok-e becsületes munkával és keresztény felelősséggel az egész társadalom javára élni?...

Urunk őrizd meg bennünk és tedd teljessé, amit Szentlelked művelt bennünk Krisztus Urunk által és áldjon meg minket az Atya, a Fiú és a Szentlélek. Amen!

(A liturgiát Balás Béla püspök atya vezette.)

VISSZAJELZÉSEK A KARIZMATIKUS KONGRESSZUSRÓL

Kiszaladtam a templomból!

Lelkemben hat év kegyelmi időszak szépségével - melyben Ő tanított és gyógyított - az életgyónás utáni üdeség érzésével vágytam a szeretetteljes életet.

A bűnben élő ember „könnyen" él, nem kell védekeznie a gonosz ellen, hiszen jó barátok.

A hitben élőnek nehezebb, mert állandó támadásnak van kitéve. Egyetlen fegyvere a párbeszéd Istennel, az ima. Így folytatódott az én életem is, melyben újabb és újabb stációkhoz érkeztem.

A legcsodálatosabb, a legrészegítőbb az utolsó, melynek érzését most megosztom veletek.

Készültem a Karizmatikus Megújulás II. Országos Találkozójára. Készültem és aggódtam, hogy hogyan jutok be a szigetre, bírom-e a gyaloglást a színpadig.

Több mint húsz éve mozgásszervi betegségem akadályoz a szabad mozgásban. Olykor néhány száz méter, jobb napokon több, de van amikor csak az ágyból idézhetem fel emlékeimben a mozgás örömét.

Telefonon érdeklődtem a bejutás lehetőségéről. Az Árpád híd felől mágneskártyás sorompó. Lehet, hogy beengednek, de megkísérelhetem a Margit híd felől is.

Érkezés: Isten nevével köszöntöttem a sorompókezelőt. Mágneskártya be, és a sorompó felnyílt.

Akkor még nem tudtam, hogy ez a sorompó ma nekem nyílik, ma enyém lesz Szent Margit Szigete, enyém lesz a Föld legszebb temploma, Isten Szabad Ege! Enyém lesz a szeretet tiszta érzése.

A nézőtérnél lépcsősor várt sok-sok lépcsőfokkal, és vaskorláttal. A lépcsőn járás nálam mindig megtervezett mozgáskompozíció. Kezd a jobb láb, utána óvatosan a bal, majd folytatás elölről. Könnyebb napokon váltott lábbal. Most is kezdem: először a jobb, „elindul" a bal, kettő fok a jobbal, ismétli a bal. A nézőtérre érve elfoglaltuk helyünket, de a történtek nem hagytak nyugodni. Ki a nézőtérről! Lépcsők, le-fel, fel-le! Vissza a helyemre, nejem mellé. Asztali áldás, ebédszünet. Ugrálás le a lépcsőn, szaladás a gyepen át a kocsimhoz. Néhány falat, majd rohanás vissza. Útközben az utamba kerülő ismerősöket magamhoz öleltem és közöltem mi történt.

Hol van egy pap?! Ha lehetőség van rá, tisztán kell megköszönni a kegyelmi ajándékot!

Jóságos ősz atya jön fel a lépcsőn. „Atyám, lehet gyónni?" „Rád vártam, fiam!" Mondom bűnömet, de közben hálát adva dicsőítem Őt. Nem suttogtam, a szívem harsogta a szavakat. „Mi is a betegséged? Jelentkezz a rendezőknél. Próbáld összefoglalni pár percben gondolataidat. Mondd el, mi történt veled. Bízd magad Istenre, majd Ő segít." „Lehet, de..." „Mondd csak el!"

Hát itt mondom és folytatom. Nejem délután háromra beszélt meg találkozót rokonával és húgomékkal a szökőkútnál. Nem bírtam magammal, fél háromkor nejemet megelőzve én indultam. Háromnegyed három előtt már a szökőkút környékén rohangáltam. A rokon jött előbb, és ámult a „produkción". Megérkezett feleségem is. Néhány szó, majd rohanás vissza a Kegyelmi Ajándék Templomába. Nem a rövid úton, hanem összevissza. Hol sétálva, hol sietve, hol szaladva. Megrészegedtem a mozgástól, a távolságtól, a Szeretettől, a Tűztől! Neki a babakocsit toló édesanyának. Szelíden szólt, talán látta, hogy nem vagyok „százas". „Vigyázhatna!" „Elnézést, de értse meg asszonyom, nagyon boldog vagyok. Több mint húsz éve szaladtam utoljára. Betegségem nem engedte." Szemébe néztem és láttam, ő is örül boldogságomnak.

A szentmise alatt sírtam, zokogtam, nevettem. Nem kértem én Tőle a gyógyulást csak egyet: egyszer én is szeretnék letérdelni úgy, mint a többiek.

Letérdeltem a betonra és imádkoztam. Megköszöntem, hogy adta szeretetét, hogy gyógyított lélekben, gyógyít testben, hogy beköltözött családomba, hogy van jó papom és van templomom, hogy a misére eljött húgom és sógorom, hogy jó barátokat, testvéreket kaptam, hogy szeretetében tudjunk élni.

Imádkoztam nem hívő testvérekért, rokonokért, de legfőképp a fiatalokért.

Lehet, hogy a gyógyulás végleges, lehet hogy néhány napra szól. Nekem egyet jelent. Jelenti az Ő végtelen szeretetének megtapasztalását, melyet ha nyitott szívvel fogadunk, örök boldogságban élhetünk. A kereszt, amit kaphatunk betegségben vagy bármilyen formában soha nem lesz nehéz teher, soha nem nyom a földre, hanem felemel. Felemel, ha Benne, felemel, ha Vele élünk!

(Azóta egy hét telt el és szaladok!)

Szilágyi János

~ ~ ~

Életem pecsétje

Nagy örömmel és „véletlenül" kerültem a Karizmatikus Találkozóra. Életemre egy hatalmas pecsétet tett ez a gyönyörű találkozó.

Elmondanám magamról előljáróban, hogy 34 éves voltam augusztusban. Horváth Zoltánnénak hívnak. Egyedül élek 6 éves kisfiammal. Asszonynevem van, de

most nyáron mondták ki egyházi esküvőm érvénytelenítését másodfokon.

Annak idején én sem úgy képzeltem az életemet, ahogy bekövetkezett. Pogány, a mai kor igazi világfiához mentem feleségül - 23 évesen. Római katolikus vallású vagyok, de akkor még talán nem lobbant fel igazán szívemben a szeretet lángja, a Szentlélek által. Sok szenvedés után 29 évesen egyedül maradtam Márk nevű kisfiammal, aki akkor 1 éves és nagyon nyugtalan volt, egy ideges terhesség után, mivel férjem már akkor el akart hagyni, amikor megtudta, hogy terhes vagyok. Ekkor jártam meg a szenvedések poklát - állás, társ nélkül -, az öngyilkosság határán. Megmerültem a bűnben, a mocsokban, és nem hittem az Úrban, hogy tud rajtam segíteni.

31 évesen az újságban olvastam a megnyerő szövegű hirdetést a Transzcendentális meditációról, amit meg is tanultam. Sőt még a haladó SHIDI kurzust is elvégeztem. Szorgalmasan gyakorolgattam is, vártam a belsőért nyugalmat, harmóniát. Helyette nyugtalanabb éjszakák és újabb problémák jöttek.

Ez év elején egyre erősebb késztetést éreztem arra, hogy a meditációra fordított időt fokozatosan csökkentsem és imádkozzam is. A Móra városi templomba jártam és egyre nagyobb igényt éreztem arra is, hogy gyakrabban gyónjak. Itt volt és van egy „számomra rendelt" pap, aki bár nem tiltotta a meditációt, de javasolta, hogy a szutrák és a mantrák helyett próbáljak meg olyan mondatokat ismételgetni, mint pl.: jöjj, Szentlélek Úristen, Jézusom bízom Benned.

És fokozatosan egyre többet imádkoztam. Bár még nem történt csoda, de elkezdett minden könnyebben menni.

Volt két ismerősöm, aki a Szentlélek nyelvén imádkozott. Próbáltak ők is lebeszélni a meditációról - hogy az a sátán imája.

A Karizmatikus Találkozó előtti héten elmentem lakásukra imádkozni. Egyikőjük az imádság közben azt kérte, hogy az Úrtól kapjak valami jelet, hogy jobban szerethessem, hogy jobban higgyek.

A találkozóról 3 nappal előtte „véletlenül" hallottam, és úgy éreztem, hogy ott kell lennem.

A hatás mindent felülmúlt, ami vártam. Már az első órában sírtam, és egyre jobban magával ragadott a környezet. A délelőtti szünetben gyóntam, és éreztem, hogy itt áldozni gyönyörűség lesz.

A délutáni Szentségimádásra szívemet, úgy éreztem, teljesen megnyitottam az Úr előtt. A színpadon ültek olyan fiatalok, akik a Szentlélek nyelvén és sugallatára imádkoztak. Amikor azt mondták, hogy: Annak a 34 éves nővérnek üzeni az Úr, aki másik ruhában akart jönni és emiatt nagyon mérges volt... Ennyit hallottam és belülről éreztem, hogy a 3000 ember közül ez nekem szól. Nem hallottam mást, mert nagyon meglepődtem, levegőt nem kaptam, ugyanakkor az öröm hullámai öntöttek el. Engem, a bűnös, kishitű, kemény szívű, rossz természetű nőnek szól az Úr. Ráadásul egy ilyen átfutó gondolatot is számontart, mint egy ruha fel nem vételének bosszúsága. Ekkor nagyon megdöbbentem, hogy így számontart az Úr, így vágyik utánam... de eddig nem kerestem igazán mély, igazi hittel.

Az üzenetet csak a buszon tudtam meg útitársamtól, aki a történet elején volt meglepődve, hogy ilyen üzenetet nevetséges küldeni, kinek is szólhat? Mondtam, hogy nekem. És ekkor tudtam meg az üzenet lényegét. „Az Úr szépségében gyönyörködjem és dicsőítsem, és el fog jönni hozzám."

A Szentostya magamhoz vétele után, ahogy leültem a találkozón, hangos és nagyon mélyről fakadó sírásba kezdtem, mintha egy nagy sötétségbe zuhantam volna. Közben arra gondoltam, hogy most meghalt a régi énem, a bűneim elégtek. Beköltözött a szívembe az Úr és nagy nyugalmat és boldogságot éreztem.

A magával ragadó hangulat sodort az ég felé, a kezeimet magasan az ég felé, az Atya felé nyújtottam.

Amikor hazamentem és szüleimnek elmondtam a történetet, csak azért hitték el, mert „sugárzik" valami belőlem.

Most azért imádkozom, hogy a Szentlélek lángja és ereje ne aludjék ki szívemből, Isten útján haladjak és csak Neki szolgáljak.

Azért írom ezeket le, mert késztetést éreztem rá.

Dicsőség az Úrnak! Köszönet a rendezőknek és mindenkinek, aki e találkozó megszervezésén fáradozott. Egy életre szóló csodát kaptam itt. Külön köszönet a zenekarnak, akik a szívükkel-lelkükkel zenéltek. Öröm volt megismerni ilyen papokat, szerzeteseket, nővéreket, akik így tudnak örvendeni az Úrnak.

Horváth Zoltánné

„Ha tehát okos vagy, értsd meg, hogy Isten dicsőségére és a te örök üdvösségedre vagy teremtve! Ez a te végső célod, ez az életed értelme, ez a szíved kincse. Ha célodat eléred, boldog leszel, ha elveszted, elbukott leszel. Ezért tehát csak azt tartsd igazán jónak, ami elvezet e végső célodhoz, és igazán rossznak tartsd, ami eltérít téged e célodtól." (Bellarmin Szent Róbert: A lélek felemelkedése Istenhez).

MIÉRT FÉLSZ ISTENRE HAGYNI AZ ÉLETEDET?

II. (befejező) rész

Csak semmi érzést kimutatni!

A belső védekezés, az önfeltárás előtti elzárkózás és a félelem attól, hogy életünket átadjuk Istennek, saját emocionalitásunkkal szembeni bizalmatlanságukból is eredhet. Az emocionalitás szempontjából sok ember tökéletesen alultáplált. Egész iskola-rendszerünk az érzésvilágot, azt, amit az ember korábban „szívképzésnek" nevezett, mint valami teljesen lényegtelen dolgot kezeli, csak a „számító értelem" teljesítményeinek, csak a technikai tevékenységnek van értéke. Nem csoda, ha az egyoldalúan képzett ember nem tud megnyílni Isten előtt, aki szeretetet áraszt magából. Ehhez járulnak korai élettapasztalatok: jobb, ha az ember bezárja a szívét. Ellenkező esetben az ember sebezhetővé válik: az érzések gyengévé teszik. Semmiféle érzést nem kimutatni! Ha az ember szabad folyást enged az érzéseinek, kisiklik saját kezéből, az ellenőrzés alól és hová jut akkor? Biztosabb, ha az ember ritualizálja az életet: a tanár, a buzgó pap, a mindentudó doktor, a megközelíthetetlen tisztviselő szerepét ölti magára. Az ember még a mindig türelmes és szeretetteljes feleség és anya szerepében is elrejtheti magát. Sőt még egy önmagát feláldozó szerzetesnő szerepében is. Egyáltalán nem könnyű a család kisebb vagy nagyobb közösségi imáiban lemondani saját szerepünkről és közvetlenné válni: a család és a közösség körében, ima közben!

Konrad Lorenznél olvasható, hogy még a „szürke ludak" is megkísérlik ritualizálással megelőzni aggályaikat, félelmeiket. Hány embernél látjuk, hogy érzéseiket csak ritualizált formában fejezik ki. Az emberek átölelik egymást karácsonykor, születésnap alkalmából, talán a búcsúzáskor. Ez előfordul a házasságban és az ágyban is: minden ritualizálva van, és megöli a spontán kapcsolatot. Egy 25 éves lány beteg volt, igen szeretett nagynénje ápolta. A búcsúzáskor spontán módon a nyakába ugrott ezekkel a szavakkal: „Gratulálok neked a születésnapodra!" Pedig semmiféle születésnap nem volt akkor. Mindketten hangosan felnevettek! Jót derültek ezen az öntudatlan tévedésen. Spontán érzések rituális formában nyertek kifejezést.

A gyakorlatban az ideggyógyászok nem ritkán találkoznak olyan emberekkel, akik egyoldalú szellemi megterhelésről panaszkodnak. Ez kapcsolatfelvételi nehézségekkel, humorérzék hiányával, fokozott érzékenységgel, vagy agresszivitással, gátlásossággal, minden lehetséges organikus idegbántalommal járhat együtt, kezdve a fejfájástól, az alvási panaszoktól, a szív-, vérkeringési-, máj-bántalmakon át egészen a potencia- illetve orgazmus zavarokig. A megbetegedések mindig az aggály elhárításának szimptómái. Mégis minden ember belsejében vitális törekvés van, benső célratörés az emberré válás irányában a fejlődésre és kibontakozásra, a felelősségteljes életet alakító döntésre. Ezért azt kívánjuk most megkérdezni, mi segíthet bennünket ahhoz, hogy ellenállásainkat, bizalmatlanságainkat legyőzzük abból a célból, hogy megtanuljuk önmagunk feltárását és önmagunk rábízását Istenre. Ha akadályokat akarunk legyőzni, először is világosan kell látnunk azokat. Fontos tehát, hogy az élet-tagadás hangjait önmagunkban felismerjük és kinyomozzuk bizalmatlanságunk forrásait. A legvalószínűbb, hogy eközben a gyermekkori tapasztalatokra bukkanunk, amelyeket elemeznünk kell. Nagyon fontos, hogy eközben beismerjük önmagunk előtt a harag és gyűlölet érzéseit. Csak akkor tudok megbocsátani azoknak a személyeknek, akik a megtapasztalt sérelmet okozták - ezek rendszerint a szülők -, ha magát a tapasztalt bántalmat először magunk elé idéztük. A bántalmat okozó személy megjelölése szükséges aktus és szükséges a megbocsátás is. Ezt könnyebb végrehajtani, ha tudatában vagyunk annak, hogy a szülők is sérelmeket szenvedtek és az ő magatartásmódjukat (túl sok vagy túl kevés odafordulás) az ő saját megterheltségükből lehet megérteni és ezért meg is kell bocsátani. A megbocsátáshoz azonban nem elég az értelemben végbemenő folyamat, azt a szívben kell végrehajtani, tehát ott, ahol egy ember a másikat elfogadja, azaz a szívébe fogadja. Nemrég mondta egy páciens: csak akkor tudom önmagamat elfogadni, ha előbb elfogadtam apámat.

Akinek nincs elég pszichoterápiai gyakorlata a fent említett személyes vonatkozások megvizsgálásában, amely azokra irányul, akik életében neki fájdalmat okoztak, annak azt tanácsolom, hogy felmerülő emlékeit és az ezekkel kapcsolatos érzéseit rögzítse le írásban. Ezáltal elkerülhető, hogy a gondolatok körbe forogjanak és az ember mindig egy malomban őröljön. De nem szabad lebecsülni egy megbízható emberrel való beszélgetés jelentőségét sem. Ahogy a legtöbb megbetegedést más emberek okozzák, úgy egy, vagy több barátnak teljes felénk fordulása nagy segítséget jelent a belső gyógyulásban. Ez gyakran minden technikánál fontosabb, amely azonban szintén jó lehet. Ha ez az odafordulás egy alapos beszélgetés után történik, ráadásul egy résztvevő pl. a gyógyulásért mondott ima formájában, lehetséges,

hogy a beszélgető mélyen megrendül, sőt talán megtér. Ekkor a bizalmatlanság bizalommá képes alakulni. Az, aki az elfogadottság tapasztalását átélte, ennek talaján önmagára is könnyebben tud igen-t mondani!

Ezzel elérkeztünk egy második ponthoz: az önmagunkhoz való viszonyhoz; mert vannak emberek, akik tulajdonképpen nem akarják önmagukat (nem kívánnak élni). Már jeleztük, hogy ez honnan származik. Itt nagy segítségül szolgálhat, ha egy valaki, vagy akár többen élményszerűen értésére adják, hogy őt jónak tartják. Annak, aki nem akarja önmagát, meg kell tapasztalnia, hogy őt valaki lényének mélyén, lénye közepén elfogadja, nagyon fontosnak tartja és komolyan veszi; hogy védő szándékkal veszik körül és átölelik, anélkül, hogy ezért valamit tenni is kellene; hogy elengedheti magát - és emellett nem veszít semmit; hogy bizalmat ajándékoznak neki, és neki is bíznia lehet, hogy legfőképpen „neki" szabadsága van! A szabadság ajándék, a boldogság egy darabja. Szabadságodban áll azzá lenni, aki vagy. Szabadságodban áll észrevenni azt, amit szeretnél. Szabad önmagadnak valamit ajándékozni - Isten az Ajándékozó - szabadságodban áll jónak lenni önmagadhoz. Az igazi önszeretet az ember által elsajátítandó dolgok közül a legnehezebbek közé tartozik. Próbálj meg úgy bánni önmagaddal, mint egy jó baráttal. A barát nem kicsinyli le a barátját, ha valami történik vele; nem halmozza el őt szemrehányásokkal, amelyek közismerten semmi jót nem eredményeznek, nem veszi el a bátorságát, hanem bátorítja, hogy újra merjen; a bizalmatlanság ellenére merjen élni; merjen szeretni és hinni. Felbátorít a bebiztosításokról való lemondásra. És minden győzelemmel nő a bizalom, nő a benső szabadság. Az eleven élet ki tud bontakozni és a növekedő elevenséggel beteljesül az élet értelme.

Az értelem (Sinn) elválaszthatatlan az érzékektől (Sinnen). Az érzékek megölése az elevenség elvesztése. Az értelem azonos az élettel és nem szabad összetéveszteni a céllal vagy a haszonnal. Az érzékek megölése egy darab „NEM" az élettel szemben, teremtményi mivoltunkkal szemben. Az érzékek akkor fejlődnek bennünk, ha önmagunkat megnyitjuk, hagyjuk megnyitni magunkat, készen állva arra, hogy vállaljuk: eszköz legyünk! Önmagunkra vonatkozólag tehát a testi mivoltnak nagy jelentősége van. Milyen sokan foglyai még a test-megvetés manicheista magatartásának és a test ellenességnek! Akkor is, ha értelmükkel megtanulták, hogy igen-t mondjanak ezekre. Túl sokáig volt érvényben a 6. parancs elsődlegessége minden más paranccsal szemben.

Bevezetés az elmélkedésbe

Ezen a helyen szeretném ismét a figyelmet a lélegzésre felhívni. Aki megfigyelve magát, azt veszi észre, hogy csak a mellével - tehát bordái között és a nyakán át - lélegzik, annak céltudatosan kell gyakorolnia a hasi és rekeszizomi légzést. Ha szükséges - egy légzés-terapeuta segítségével. Az ilyen embernek azt is tisztáznia kell, hogy milyen tudatos vagy rejtett aggályai származnak „onnan alulról". Igen sok pácienssel találkoztam, akiknek pszichikai hasfali reflexei görcsösség, azaz minden az „alsó világból" eredőtől való aggály miatt nem voltak kiválthatók. Miközben a rekeszizom akadályát legyőzzük, teljességünk, egész-voltunk egy darabját akarjuk magunknak megszerezni. Egy indiai meditációs gyakorlatot ajánlok abból a célból, hogy önmagunkat bensővé tegyük, hogy önmagunkat lényünk mélyén, középen összegyűjtsük. Akinek kedve van hozzá, megkísérelheti.

Minden elmélkedés előfeltétele: a belső csend! Ezt Salzburgban igen jótékonyan megtapasztaltam. Ezt mindenki megerősíti, akinek hasonló élménye volt: a csend gyógyít! A közösségben megvalósított csend előre visz, a Középhez vezet! Ezt az elmélkedési gyakorlatot két ütemben kell megvalósítani.

Az első: kíséreljük meg önmagunkat testünk közepén elképzelni - térbelileg mondjuk a mellcsont alatti részben. Ez az a Közép, ámely fájdalom esetén görcsbe húzódik, öröm esetén megnyílik, tágas és meleg lesz. Kíséreljük meg önmagunkat ennek a térnek a közepébe helyezni konkrétan és érzékletesen.

A második: ütemben képzeljük el, hogy a bal kezünkben egy szép rózsát tartunk. Ezt ismét konkrétan tegyük: képzeljük el az alakját, a színét, az illatát - az élet szimbólumát -, amely szépségében a fájdalmas tüskéivel együtt tökéletes. Ezt a rózsát emeljük lassan a könnyedén kinyitott szájunkhoz - és lélegezzük be önmagunk Közepébe - az egész rózsát -, és minden belégzéssel behatol valami a rózsa lényegéből mélyen a mi Közepünkbe úgy, hogy a mi Közepünk és a rózsa egyre inkább azonosulnak.

Ha ezt a gyakorlatot naponta 10-30 alkalommal elvégezzük (ezt észrevétlenül is megtehetjük, bárhol tartózkodunk, legfeljebb egy percet kell ráfordítanunk) hamarosan képesekké válunk arra, hogy hét belégzéssel össze tudjuk szedni magunkat. Ezt meg kell csinálni. A keleti egyház „szív-imájában" az első ütem azonos a fent leírttal, a második ütemben rózsa helyett az Urat lélegezzük be az „Uram, Jézus Krisztus" szavak kíséretében, majd a kilégzéskor ezt mondjuk: „könyörülj rajtunk!"

Azért mondtam el ezeket, mert ez a „lélegzet" ima a salzburgi kurzuson a nevezetes harmadik nap reggelén, tökéletesen felnyitott és áthatott. Egyre világosabban reálisan átélhetővé vált számomra a Lélek jelenléte. A lelkem mélyén éreztem magam megragadottnak. Az érzések áramlata utat tört magának: Isten jelenlétében lélegezni - Isten jelenlétében létezni - a Szentlélek levegőjét szívtam magamba, amely életet ajándékozott nekem! Később ahányszor csak beszámoltam a szemináriumról, napokig képtelen voltam úrrá lenni megragadottságomon. A kurzus után azonban világosan láttam azt a veszélyt, hogy újból a perifériára kerülök. Néhányan visszatérésem után nagyobb kisugárzást tapasz-

taltak nálam. Erőt nyertem, de azt is tudtam, hogy mennyire kell erre az ajándékra vigyázni, hogy el ne vesszen és hogy életemnek egy alkalommal történt átadásával még nem fejeződött be minden.

A megtérés, mint lelkünk Közepének visszaszerzése

Sok ember számára problematikus a „megtérés" szó, a metanoia, az élet átgondolása. Megkísérlem, hogy egy képpel tegyem érthetővé, miről van itt szó. Képzeljük el egzisztenciánkat úgy, mint egy házat, a mi „élet-házunkat". A háznak a gyermekek életében igen nagy szerepe van. A szoba sarkában vagy az asztal négy lába között rendeznek be maguknak egy „házat". A gyerekek nagyon szeretnek „házacskát" rajzolni, festeni. A ház elrejtettséget, védettséget, otthont jelent. Önmagamnál vagyok: önmagamat „belakom", egész testi-szellemi-lelki valóságomat, létem közepében élek, abból élek. Ha egy ember ezt a Közepét elveszítette, nem érzi magát jól a saját bőrében, gyűlöli önmagát, nem képes önmagával azonosulni, belsőleg „otthontalan", önmagán kívülre került, ki van rekesztve a „házacskából". Talán az aggály űzte őt a perifériára, az idegenszerűség álarclétébe, a szétszórtságba, vagy mágikus önbiztosításba. Az ilyen állapotokat normális esetben senki sem kívánja. De mi vezetett oda, hogy elhagyja házát, elveszítse saját Közepét? Gyakran ahhoz a világhoz való alkalmazkodás, melyben élünk, amelyben minden az eredményesség és a teljesítmény körül forog, a számító ész tervei körül, a funkciók, kartellek értekezletek és szervezések körül. Mindez bibliikus értelemben „test" és nem „lélek", pusztán észmunka, amelynek nincs szüksége a szívre. A gonosz legnagyobb kísértése a hatalomvágy. Burckhardt Jakab mondja: *„A hatalom maga a gonosz."* A túlhajtott biztosítási törekvés is szemben áll az élet kibontakozásával. Aki a szervezéseknek kötelezi el magát - még ha azok egyháziak is - saját lényegén kívül mozog, kívül reked az élet házából, amely a Szentlélek temploma, maga az élet, és ezért élővé tesz! Mindaz, aminek ily módon megkísértő fénye van, nem az élet, bár annak adja ki magát. Mi tudjuk: az élet épp úgy, mint a szeretet és a hit, kockázat! El kell engednem magam, ahelyett, hogy görcsösen önmagamba kapaszkodnék. Aki nem fogadja el halálát és ragaszkodik ahhoz, hogy mindennel biztosítsa magát, az szándékosan kikerüli a kockázatot és ezért elhibázza életét. Ez állandó kísértésünk. Folytonosan fenyeget a veszély, hogy elveszítjük létünk Közepét és így elidegenedünk az élettől. Ezért állandóan meg kell térnünk: „e világ istenétől" az igaz Istenhez, a „testtől" a „lélekhez", a hatalomra való törekvéstől a jósághoz, a szétszórtságból az összeszedettséghez, a halálhoz vezető bebiztosítástól az élethez vezető merészséghez és kockáztatáshoz, a statikus és formalisztikus gondolkodástól a szellem dinamizmusához, a szerepek álarcaitól saját önmagunkhoz, a bizalmatlanságból a bizalomhoz. Ebben az értelemben mindnyájan rászorulunk a megváltásra, mindnyájunknak ismételten meg kell térnünk saját eleven életünkhöz. Az ilyen megtérés: üdvösség, kiteljesedés, az élet értelmének visszaszerzése és Isten szolgálata!

Engedd el magad!

Ha nem gyűltünk volna itt össze, nem kaptuk volna meg az életre való erőteljes felhívást, hogy merjünk hinni és szeretni; nem alakult volna ki bennünk a vágy, hogy bízzunk és tárjuk fel önmagunkat, hogy imádkozzunk és talán azt a felszólítást sem, hogy adjuk át magunkat az Úr Lelkének! Emellett egy olyan közösségben, mint ez, minden egyes résztvevő igen sok segítséget kapott. Nem szükséges kihangsúlyoznom, bár ez a legfontosabb, hogy Krisztus Lelke jelen van közöttünk, mindnyájunkban tapasztalható. Az ember, mint Isten működésének színtere, akiben látható módon cselekszik, érzékelhetővé teszi az Úr barátságát. Szívélyességet és örömöt tapasztaltunk, szeretetet és jóságot, talán vigasztalást és bátorítást is, amelyek úgy vettek körül bennünket, mint egy láthatatlan köpeny. A közösségnek ezt a dinamikus támogatását nem szabad lebecsülnünk. Ismeretes, milyen erős köteléket jelent a közös ének és ima. Abban a csendben, amelyet egymás közt megosztunk, talán Isten békéje száll ránk, amely visszaszorítja aggályainkat! Milyen lényegtelen ezek után az elégtelenség és a gyengeségeim, vagy sorsom és lényem törékenysége miatti állandó résenlét! Mennyire értelmét veszti az a fájdalom is, hogy nem tudunk olyanok lenni, amilyenek szeretnénk lenni! Ezzel szemben megtapasztaljuk mindazt, amit a „charis" jelent: bájt és szeretetreméltóságot, ajándékozást és hódolatot, jóakaratot és hálát, gondoskodást és kegyelemközlést, az élet ajándékát. Mindezt megkapjuk! Mi állhat ezek után életünk átadása útjában?

Benső védekezésem legyőzése talán nem hullik küzdelem nélkül az ölembe, talán tudatosan és éberen le kell mondanom arról, hogy magamat ismételten bebiztosítsam. Tudatosan kell - a bizalmatlanság ellenére - a Lélek erejében megkockáztatni a merészség lépését. E téren nagy segítségemre lehet, hogy önmagammal és másokkal is úgy beszélek, mint barát a barátjához. Hogy önmagamat és másokat is bátorítok: jöjj, bizakodjál csak! Képes vagy rá, minden középszerűség, minden függőséged ellenére. Isten ereje a gyöngeségben nyilvánul meg. Kockáztasd meg az első lépést előre az élő Isten felé, a Teljesség felé! Indulj el csak, úgy, ahogy vagy, olyanként, amilyen vagy! A hit a hívésre való kísérlet közben növekszik! Olyan mértékben, amilyenben Isten Lelke legyőzi a bizalmatlanságot, növekszik a bizalom! Az „ajkak ujjongásában" meglazulnak szíved bilincsei. Akkor azután képes leszel arra, hogy magad megérinteni engedd. Emeld fel kezeidet, és mutasd meg, hogy te Őt, az Urat várod! Engedd magad megragadni, megrendíteni! Légy merész!

Friedrich Gagern

FIATALSÁG — A MA EGYHÁZA

Gyakran hallom, amint az emberek azt mondják a fiatalokról, ők a „holnap egyháza", vagy a Vatikáni Zsinat megfogalmazásában ők az „egyház reménysége". Természetesen elismerem, ők fogják a vezető szerepet játszani a harmadik évezred társadalmában - az ő kezükben nyugszik az emberiség jövője. Sok országban már ma ők teszik ki a népesség felét. Nem elég tehát csupán a jövő szempontjából gondolni rájuk. A fiatalok a **ma** egyháza. Jelenlétük az egyházban épp olyan fontos, mint bárki másé, és ők is éppen annyival járulnak hozzá, mint más. A karizmatikus megújulásban az egyik legizgalmasabb dolog figyelni, hogy Isten hogyan munkál a fiatalok életében. Nem ritka manapság, hogy fiatal férfiak és nők fordítanak hátat a világ értékeinek és hitüket Jézus Krisztusba fektetik. Ezt azonban nem az ember kezdeményezi, hanem Isten kegyelme és a Szentlélek ereje. De nap mint nap megélni az Evangéliumot ellenséges környezetben, intenzív nyomás alatt, nem könnyű. Nem meglepő, hogy más fiatalok ezerszám fordulnak el, és hagyják ott az egyházat. Mit tehetünk? Hogyan bátoríthatjuk őket, hogy az egyház részének érezzék magukat?

„Tárd szélesre szívedet Jézus előtt" (II. János Pál)

Az első kérdést, amit fel kell tennünk: megtörtént-e egyáltalán helyes evangelizálásuk - elhívásuk a Jézus Krisztusba vetett élő hitre? Vagy csak átestek egy folyamaton otthon, a templomban, az iskolában, amelynek hatására „kultúr" keresztényekké váltak és soha nem találkoztak az élő Úrral? Néhányan felteszik a kérdést, vajon szükség van-e erre a találkozásra; II. János Pál pápa szerint, igen. 1991-ben, Brazíliába tett pásztori látogatása során, elhívta a fiatalokat *„egy sorsdöntő találkozásra, amelytől életük értelme és terveik függenek."* Fontosnak tűnik számomra. *„Már biztos észrevettétek"*, mondotta nekik, *„hogy Krisztussal való találkozásotokról szándékozom beszélni, amely egyre teljesebb és hitelesebb kell, hogy legyen. Amikor hiteles találkozásra hívlak benneteket, azt kérem tőletek, hogy tárjátok szélesre szíveteket Jézus előtt! Bizalommal nyissátok meg lelketeket a keresztény igazság kincsei előtt! Állhatatosan kutassátok hitetek érlelődésének útját! Hagyjátok, hogy a szívetek lángra kapjon, mint az emmauszi tanítványoké (Lk 24,32), Krisztus, az élő Kenyér, az Élet Szava közelében. Hagyjátok, hogy bennetek éljen, hogy meg tudjátok szeretni a világot, és az egész emberiséget, úgy, ahogy Ő szerette (Jn 15,12-13)."*

Kapcsolatteremtés

Nagyon kevés plébánián vagy egyházi iskolában hangzik el - ha egyáltalán elhangzik - egy tiszta hívás a megtérésre. Csakis a folyamatos, élő kapcsolat Jézus Krisztussal, ez segít bármelyikünket; fiatalt, öreget, hogy megéljük az evangéliumot. Az élő Krisztussal való találkozás nagyon fontos - semmi nem helyettesítheti. De eljutni az élő hitre, még nem jelenti a történet végét - mindenkinek meg kell találnia a helyét az egyházában. Gyakran találkozunk fiatalokkal, akik szeretik Jézust, de mégsem akarnak résztvenni a plébánia és az egyház életében. Miért nem? Talán meg kellene vizsgálnunk saját hozzáállásunkat és megkérdezni magunktól, vajon tényleg akarjuk-e látni őket az egyházban. Mi, idősebbek lehetővé tesszük-e számukra, hogy ők is hozzájáruljanak, vagy irigyeljük lelkesedésüket, ajándékaikat, ötleteiket? Vagy úgy gondoljuk, hogy csak a **mi** elképzelésünk szerint jöhetnek, csak akkor, ha elfogadják a **mi** ötleteinket és elképzeléseinket a dolgok menetéről? Ha ez így van, meg kell változnunk. El kell tudnunk fogadni őket, gondoskodni róluk, tanulni tőlük, tanítani, követővé tenni őket, szolgálni őket. Siránkozás helyett imádkozni kell értük, bátorítani őket és gyakorlati segítséget kell nyújtani nekik. A fiatalok lelkesedést, energiát, kihívásokat és elkötelezettséget fognak hozni. Az idősebbeknek megvan a fiatalok támogatásához szükséges leleményessége, bölcsessége,tapasztalata. Ez egy partnerkapcsolat.

Imádság, bátorítás, támogatás

Egyre több imacsoport és imaközösség imádkozik a fiatalok részvételéért, és bátorítja is őket erre. Ezek a csoportok gyakran nyújtottak továbbképzést fiatal férfiaknak és nőknek, akik most már a kortársaik közötti evangelizációt vezetik. Ismét II. János Pál brazil fiatalokhoz intézett szavait idézve: *„Közösségekbe, mozgalmakba és egyéb egyházi csoportokba egyesülve ti lesztek az evangelizáció megújult kovásza a földön."* Ez a karizmatikus megújulásban látszik megvalósulni. Nem mindegyik imacsoport tudja továbbképezni fiataljait, de a legtöbb tud segítséget adni imában és erőforrások tekintetében. Ez lehetővé teszi fiataljaiknak, hogy a szükséges tanfolyamokon részt vegyenek. Ezt bizonyára mindannyiunk felajánlhatja. A fiataloknak szükségük van a csoportok és közösségek támogatására, ahol elfogadják őket és bátorítást kapnak. Eljöhet azonban az idő, amikor hívást éreznek, hogy saját imacsoportjukat vagy közösségüket létrehozzák, amely majd közelebb áll azokhoz az igényekhez, amelyeket ki kell elégíteniük. Ha ez bekövetkezik, esetleg kísértést érzünk rá, hogy visszatartsuk őket, de el kell tudni őket engedni, hogy válaszolhassanak Isten hívására, ugyanakkor a támogatásunkat is biztosítani kell. Ettől kezdve a kapcsolat új alapokra helyeződik.

A karizmatikus megújulás gyümölcse

Minden, aktív evangelizációval foglalkozó fiatal csoport vagy közösség vezetőinek jelentős lelkipásztori segítségre lesz szüksége. Halat fogni gyakran egyszerűbb, mint megtisztítani. Tudniuk kell, hogy rendelkezésükre állnak elkötelezett laikusok és papok, akiktől tanácsot kérhetnek, és akik, ha szükséges, aktívan is részt vesznek munkájukban. Az előttük álló problémák rá fogják vezetni őket, hogy mekkora szükségük van más vezetők - fiatalok és idősek - tapasztalatára. De az Úr csodálatos dolgot művel ezekkel a fiatal férfiakkal és nőkkel. Nagylelkűen részesítette őket a Szentlélek keresztségben, elhívta őket a szolgálatára, és szétküldi őket a világba. Ők a karizmatikus megújulás gyümölcsei és mindannyiunk számára a reménység jelei. Első levelében János azt írja: *„Írok nektek, ifjak, mert legyőztétek a gonoszt"* és később: *„Írtam nektek, ifjak, mert erősek vagytok: él bennetek Isten tanítása"* (1Jn 2,13-14). Ugyanezt fogalmazhatjuk meg ma is a fiatal csoportoknak és közösségeknek. Dicsérjük tehát Istent mindazért, ami rajtuk keresztül tesz - de kötelezzük el magunkat amellett, hogy segítjük őket imáinkkal, pénzzel, egyéb forrásainkkal és ha igénylik, aktív részvételünkkel. Mindannyiunknak van valami hozzáadnivalója, és szükségünk is van egymásra Isten országának felépítéséhez. Egymás partnerei vagyunk ebben a küldetésben, együtt munkálkodunk. Mindannyian része vagyunk a ma egyházának.

Charles Whitehead

(Az ICCRO-Newsletter engedélyével közöltük.)

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

° Kedves olvasóink elnézését kérjük, de 10,-Ft-tal meg kell emelnünk az újság árát 1994. január 1-től.
Egy évi előfizetés (6x50,-Ft + postaköltség):
– vidékre: 420,-Ft,
– Budapestre: 380,-Ft.
Kérjük mielőbb elküldeni az előfizetést.

° Botond atya Ménfő-Csanakon munkaerőt keres az evangelizációs ház építéséhez. A vonatköltséget kifizeti, és köszöni, ha valaki több napra is el tud menni segíteni az építkezésen!

° A Szent Jeromos Társulat Bibliai kommentárt készít több kötetben. Ha valaki rendelni akar, szíveskedjék a Társulat címére írni.

° Hétfőnként a Lisieuxi Szent Teréz templomban (Népstadionnál) Dr. Kovács Gábor atya tart előadássorozatot az új Katolikus Katekizmusból, az esti 6 órás szentmise után.

° Egyik testvérünk kutatását közöljük:
„A Marana Tha legutóbbi számának 17. oldalán szó volt az 1992. október 12-i egyiptomi földrengésről. Utánanéztem az adatoknak az 'U.S. Department of the Interior/Geological Survey' National Information Center jelentésében. Ezt találtam:
'1992. október 12. 13 óra 09 perc 55.5 mp. Helye: Egyiptom, magnitudo 5.3. Kb. 552 ember halt meg, 9929 sebesült. 8300 épület megrongálódott, vagy dőlt romba Kairo területén. A becsült kár mintegy 300 millió US dollár. Egyiptomban Alexandriától Asuánig érezhető volt, Izrael területén Elattól Tel Avivig és Jeruzsálemben is, tehát igen nagy területen'."

(Polcz Iván)

40.-Ft

TARTALOMJEGYZÉK

Az Egyház tanításából 2

Dr. Kovács Gábor: Ha kitartotok tanításomban 3

Prófécia 6

Katona István: II. Országos Katolikus Karizmatikus Kongr. . 7

Balás Béla püspök atya buzdítása 7

A II. Országos Katolikus Karizmatikus Kongresszuson elhangzott tanúságtételekből 10

Elköteleződés 12

Visszajelzések a Karizmatikus Kongresszusról 13

Friedrich Gagern: Miért félsz Istenre hagyni az életedet? (II.) 15

Charles Whitehead: Fiatalság – a ma egyháza 18

Szerkesztői üzenetek 19

Terjesszétek a MARANA THA c. újságot, legyetek segítségére az evangelizációnak, hogy egész Magyarország megújuljon a Szentlélekben!

MARANA THA

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

megjelenik kéthavonta

Megrendelhető a szerkesztőség címén:

Budapest, 1053 Ferenciek tere 9.

Telefax: 117-90-26

Felelős kiadó: Katona István

Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa

Műszaki szerkesztő: Merényi Ágnes

ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992